

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΤΟΥ ΕΞ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ΕΝ ᾿Η.

ΚΑΙ ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΚΑΙ ΤΑ ΣΠΟΥΔΑΙΣΤΕΡΑ

ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΤΩΝ ΑΥΤΟΥ

ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΑΙΘΕΝΤΙΚΟΤΕΡΑΣ ΠΗΓΑΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΣΑΛΙΒΕΡΟΥ

14 — ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ — 14

1931

Ἡ παροῦσα ἔκδοσις ἐγένετο ἐπὶ τῇ βάσει τῶν
αὐθεντικωτέρων πηγῶν καὶ ἐπιτοπίων παραδόσε-
ων, ἐπιμελεία Δ. Ι. Κ., ἐπιφυλασσομένου ἐαυτῷ ὅλα
τὰ τῆς ἐκδόσεως δικαιώματα.

ΤΗ: ΙΖ' ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ
ΜΝΗΜΗΝ ΤΕΛΟΥΜΕΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ
ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

Γ Ε Ω Ρ Γ Ι Ο Υ

ΤΟΥ ΕΚ ΤΗΣ ΚΩΜΗΣ ΤΣΟΥΡΧΑΗ ΤΩΝ ΙΩΝΝΙΝΩΝ

Η ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό: Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρὰ προσόμοια γ'.
Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Τὴν ἐτήσιον μνήμην σου, τῶν πιστῶν τὰ
συστήματα, συνελθόντες σήμερον ἐορτά-
ζομεν, ὅτι ἐδείχθης στερρότατος, καὶ
ἀνεπηρέαστος, τοῦ κρατοῦντος ἀναιδῶς, τῷ λυσ-
σώδει φρυάγματι· ὃν κατήλεγξας, λογισμοῖς,
εὐσεβέσι πεφραγμένος, δι' ὧν ἡγεῖρας τροπαίων
στίλβωντρισμακάρα Γεώργιε.

Ὡσπερ θῆρες ἀτίθασσοι, οἱ τῷ σκότει προσ-
κείμενοι, κατασχόντες εἰλκόν σε πρὸς ἀ-
σέβειαν· ὡς δὲ στερρῶς ἀπελάκτισας, ὡς
ἄρκυν ψυχόλεθρον, θεία αἴγλη λαμπρυνθεῖς, τὴν

ἀπόπτυστον ζόφωσιν, τὴν ἀμύθητον, τῶν ἁγίων ἀγγέλων καὶ μερόπων, εὐφροσύνην ἐμνηστεύσω, πανευκλεῶς ἀνδρικώτατε.

Απειλὰς οὐ κατέπτηξας, οὐδὲ πείραν κολάσεων, τῷ Χριστοῦ κρατούμενος θείῳ ἔρωτι· δι' οὗ ἐδείχθης συνόμιλος, ἀνδρείῳ τῷ λήμματι, τοῖς ἁγίοις ἀθληταῖς, τοῖς τὸ αἷμα ἐκχέασιν ὑπὲρ πίστεως, τῶν στεφάνων ἐκείνοις μετασχών τε, τῶν ἀρρήτων ἐπαξίως, ἐν τοῖς ἁγίοις σκηνώμασι.

Δόξα. Ἦχος α'.

Ἐν θεμελίῳ τῆς πίστεως ἰδρυμένος, Γεώργιε Τρισμακάρε, ὠφθης ἀδιάσειστος πρὸς τὰ φρυάγματα τῶν ὑπεναντίων· καὶ τὴν ἀγχόνην ἀσμένως αἰρετισάμενος δι' ἀγάπην τοῦ Κυρίου σου, ἐκομίσω παρ' αὐτοῦ τὸν τῆς νίκης ἀμάραντον στέφανον, καὶ τὴν χάριν ἐπὶ γῆς τῶν ἀπείρων ἰάσεων· δι' ὧν τοὺς σαλευομένους ὑπεστήριξας, καὶ τοὺς ψυγέντας τὴν πίστιν διεθέρμανας, δόξαν ἀναπέμποντας Χριστῷ, τῷ παρέχοντι ἀεὶ τῆς ἀνθρωπίνου σωτηρίας τὴν ἑλλαμψιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐξοδός. Τό: Φῶς ἰλαρόν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα:

Προφητείας Ἠσαίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Ἠσαίου λγ' 5 καὶ ἐφ.).

Τὰδε λέγει Κύριος· πάντα τὰ ἔθνη συνήχθη-

σαν ἅμα, καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν· τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς τίς ἀκουστά ποιήσει ἡμῖν; Ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν καὶ δικαιωθήτωσαν, καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ. Γίνεσθέ μοι μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς ὃν ἐξελεξάμην· ἵνα γνῶτε καὶ πιστεύσητέ μοι, καὶ συνῆτε ὅτι Ἐγὼ εἰμι. Ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔστι. Ἐγὼ εἰμὶ ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σώζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα, καὶ ἔσωσα, ὠνειδίσα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν ἀλλότριος· ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός· ὅτι ἀπ' ἀρχῆς Ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὃ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος. Ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς, ὁ Ἅγιος Ἰσραὴλ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Σοφ. Σολ. γ' 1 καὶ ἐφ.).

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄφηται αὐτῶν βάσανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἐξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· εἰ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης· καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεός ἐπείρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ

ἔδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς· ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' Αὐτόν, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν Αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις Αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπῇ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Σοφ. Σολ. ε' 15 καὶ ἐφ.)

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπειᾶς, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου, ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι αὐτοῦ ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήφεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης, καὶ περιθήσεται κόρυθα κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήφεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα, ὅξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ῥομφαίαν συνεκπολεμῆται αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας. Πορεύσονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφῆσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ

θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλίσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλιμηῆσει αὐτούς καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς, καὶ σύνετε· μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κρᾶτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Εἰς τὴν λιτὴν: Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

Ἦχος β'.

Χαρμονικῶς συνελθόντες Γεώργιε, τὴν μνήμην σου φαιδρῶς ἐορτάζομεν· θείῳ γὰρ ἔρωτι κατασχεθεῖς, τῶν ἐπιγείων ἀπάντων καταπεφρόνηκας· καὶ τὸν Χριστὸν Υἱὸν Θεοῦ ἀνωμολογήσας, τὸν δι' ἀγχόνης ὑπεδέξω θάνατον ὄθεν καὶ ὑπερπτάς τῶν ἐνθάδε, περιπολεῖς ἐν οὐρανοῖς, συνόμιλος ἀγγέλων γενόμενος.

Ὁ αὐτός.

Ως πολυτίμητον μύρον τοῦ Γεωργίου, ἡ ἐπέτειος τῶν συνελθόντων πανήγυρις, κατακληθεῖ τὰς αἰσθήσεις, ἐκκενούμενον· τῷ τοῦ Χριστοῦ γὰρ ἔρωτι κάτοχος γενόμενος, καὶ ἀλγεινῶν ἀπάντων ὑπεριδῶν, χαρίτων μυρίων ἀναπέπλησται, καὶ πρεσβεύει διηνεκῶς ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Τοῦ Χριστοῦ στρατιώτης Γεώργιος, τὰς νοητὰς φάλαγγας τοῦ ἐχθροῦ διαρρήξας, λαμπρὸν ἀνήρατο τρόπαιον· δι' οὗ καταισχύνας τοὺς παλαμναίους, τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα εὐφροσύνης ἐπέπλησε, δόξαν ἀναπέμπον-
ποντας Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ παρέχοντι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος γ'.

Ὁν ἀριστεὰ τοῦ Χριστοῦ, τὸν κλεινὸν ἀθλοφόρον, ὑμνήσωμεν ἅπαντες συνελθόντες, Γεώργιον τὸν πανεύφημον· Ἰωννίνων τὸ ἐγκαλλώπισμα, καὶ πολιοῦχον, καὶ ἀνεξάντλητον πηγὴν τοῖς ποικίλως πάσχουσιν ἰαμάτων· τῆς εὐφροσύνης τῶν πιστῶν προμνηστέα, καὶ τοῦ ἐχθροῦ τὴν πολύκροτον καταισχύνην, καὶ διαπύσιον πρέσβυν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἀσπόρως ἐκ Θεοῦ Πνεύματος.

Εἰς τὸν Στίχον: Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθα.

Δεῦτε τῶν ἀθλητῶν, τὰ στίφη συνελθόντα, ἐν ὕμνοις ἐγκωμίων, τὸν μάρτυρα Κυρίου, ἐνδόξως εὐφημήσωμεν.

Στίχ. Δίκαιος ὡς Φοῖνιξ ἀνθήσει.

Σκεῦος μαρτυρικόν, Πνεύματος χρηματίσας, Γεώργιε τρισμάκαρ, μετέστης κατ' ἀξίαν, ἐκ γῆς πρὸς τὰ οὐράνια.

Στίχ. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.

Κῆρυξ ἐπὶ τῆς γῆς, τῆς πίστεως Κυρίου, γενόμενος ἐστέφθης, μαρτυρικῶ στεφάνῳ, ἐν οὐρανοῖς πανόλβιε.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Ἀνδαισίαν κοινὴν συγκροτήσας, ὁ ἀθλοφόρος τοῦ Χριστοῦ νεομάρτυς Γεώργιος, συγκαλεῖται πάντας τοὺς πιστοὺς πρὸς ἐστίασιν. Δεῦτε οὖν ἅπαντες πνευματικῶς εὐφρανθῶμεν, τὴν μνήμην αὐτοῦ, τὴν ἐπέτειον, μετ' ἐγκωμίων γεραίροντες· λαμπρῶς γὰρ ἐναθλήσας ὑπὲρ Χριστοῦ, αἴσχει ἀπλέτω τὸν ἐχθρὸν περιέδαλε, καὶ τῆς νίκης τὸν στέφανον κομισάμενος, πρεσβεύει διηνεκῶς ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς. Σέ ἱκετεύομεν πρέσβευε, Δέσποινα, μετὰ τοῦ ἀθλόφορου καὶ πάντων τῶν ἁγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ὁν πανεύφημον μάρτυρα Χριστοῦ Γεώργιον, Ἰωαννίνων τὸ κλέος καὶ πολιοῦχον στερρόν, ἄσμασιν ἐγκωμίων ἀνευφημήσωμεν· ὅτι ἐνήθλησε λαμπρῶς, καὶ κατήνεγκεν ἐχθρὸν, τοῦ Πνεύματος τῇ δυνάμει, καὶ νῦν ἀπαύστως πρεσβεύει, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος πλ. α'.

Χαῖρε πύλη Κυρίου ἡ ἀδιόδευτος· χαῖρε
τεῖχος καὶ σκέπη τῶν προστρεχόντων εἰς σέ·
χαῖρε ἀχρῖμαστε λιμὴν καὶ Ἀπειρόγαμε. Ἡ
τεκοῦσα ἐν σαρκί, τὸν ποιητὴν σου καὶ Θεόν,
πρεσβεύουσα μὴ ἐλλείπης, ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούν-
των, τὸν θεῖον τόκον Σου.

Καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν ὄρθρον

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν: Ἰθάσιμα.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ῥυθίς ὑπὲρ Χριστοῦ, δι' ἀγχόνης τρισμακάρα,
δάμυθητον χαράν, τοῖς πιστοῖς ἐμνηστεύσω,
στεφθεῖς διαδήματι βασιλείῳ, Γεώργιε. Σὲ γε-
ραΐρουσιν, αἱ τῶν ἀγγέλων χορεῖαι, καὶ τὸ πλή-
ρωμα τῶν εὐσεβῶν εὐφημεῖ σε, ὡς θεῖον κει-
μήλιον.

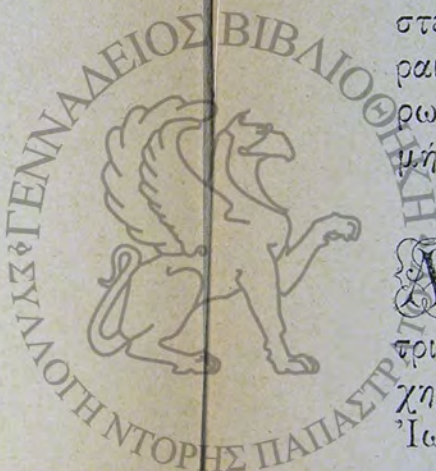
Δόξα. Ὅμοιον.

Ἀστέρης φαεινοί, ἀνεδειχθητε ὄντως, ἐκλάψαν-
τες φαιδρώς, δια τοῦ μαρτυρίου, Γεώργιε
τρισόλβιε, καὶ τρισαυγῇ Ἰωάννη* μέγα καύ-
χημα, τῶν εὐσεβῶν τῇ χορείᾳ, καὶ τῆς πόλεως
Ἰωαννίνων τὸ κλέος, καὶ πρέσβεις πρὸς Κύριον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μητέρα σε Θεοῦ ἐπιστάμεθα πάντες, Παρθένον
ἀληθῶς καὶ μετὰ τόκον φανεῖσαν, οἱ πόθῳ

* Ἀσφαλῶς ἐνταῦθα ὁ ὕμνηδός ὑπονοεῖ τὸ ἕτερον κλέος τῆς τῶν Ἰωαννί-
νων Ἐκκλησίας, τὸν ἅγιον νεομάρτυρα Ἰωάννη τὸν Ἰωαννίτην.
Οὗτος ἐμαρτύρησεν ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 18ῃ Ἀπριλίου τοῦ 1526 σωτη-
ρίου ἔτους καὶ ἡ μνήμη του τελεῖται τὴν ἡμέραν τοῦ μαρτυρίου του (18ῃ
Ἀπριλίου). Τὸν βίον, τὸ μαρτύριον καὶ τὰ θαύματα τοῦ ἁγίου τούτου Ἰωάν-
νου τοῦ Ἰωαννίτου συνέγραψεν ὁ γνωστός λόγιος ἱερεὺς Νικόλαος ὁ Μιλαξῆς,
ὃς ἐν Ναυπλίῳ, τὴν δὲ ἀκολουθίαν αὐτοῦ ἔγραψε τὸ πρῶτον μὲν ὁ Ἀντόνιος,
ὃς μέγας ρήτωρ τῆς Ἐκκλησίας, ἑτέραν δὲ κατόπιν Ἰουστίνος ὁ Δεσκαδῆς.

καταφεύγοντες πρὸς τὴν σὴν ἀγαθότητα· σὲ γὰρ ἔχομεν ἀμαρτωλοὶ σωτηρίαν, σὲ κεκτήμεθα ἐν πειρασμοῖς προστασίαν, τὴν μόνην Πανάμωμον.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν: Καθίσματα.

Ἦχος πλ. δ'. Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Ἰωαννίνων ὁ λαὸς ὁ χριστεπώνυμος, ἐν ὕμνω-
δίαῖς καὶ φαιδραῖς παννύχοις στάσσει, σοῦ
τὴν ἐπέτειον μνήμην ἐορτάζει· τῶν ἀσωμάτων
δὲ πᾶσαι καὶ ἀθλητῶν, χορεῖαι συγχαίρουσιν
ἐν Χριστῷ, δαιμόνων τὸν τάφον σου, καθορών-
των προχέοντα, μετὰ φρίκης ἰάματα, τοῖς πι-
στῶς αὐτῷ προσπελάζουσιν.

Δόξα. Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ὡς τεῖχος ἀκράδαντον ἀπεριτρέπτω νοῦ, ἀν-
τίστῃς μακάριε ταῖς ἰοβόλοις βολαῖς, τῆς
δεινῆς ἐξομόσεως· ὅθεν τὴν φωτοφόρον, καὶ
ἀγίαν σου μνήμην, πίστει ἐπιτελοῦμεν, ἰλασμὸν
τῶν πταισμάτων, αἰτούμενοι διὰ σοῦ λαβεῖν,
καὶ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ἐπάκουσον Δέσποινα ἐκ κατωδύνου ψυχῆς,
βοῶντος τοῦ δούλου σου, καὶ τῶν προτέρων
κακῶν, παράσχου τὴν ἄφεσιν· σὲ γὰρ ἐπικαλοῦμαι
ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρα. ῥῦσαί με Θεοτόκε, τοῦ πυ-
ρός τῆς γεέννης, καὶ στήσον ἐκ δεξιῶν τοῦ σοῦ
Υἱοῦ καὶ Θεοῦ.

Μετὰ δὲ τὸν πολυέλεον,

Κάθισμα. Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἀπέστῃς πονηρᾶς, τοῦ Βελίαρ ἐνίδρας, ἐδέξω
δ' ἐκ Θεοῦ, τὰ τῆς νίκης βραβεῖα, ἐπα-
ξίως τῶν πόνων σου, καὶ τῶν ἀθλῶν ἀήττητε·
ὅθεν χαίροντες, ἀνευφημοῦμεν ἐν ὕμνοις, τοὺς
ἀγῶνάς σου, καὶ ἀνδρικός ἀριστείας, Χριστὸν
μεγαλύνοντες.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μαρία τὸ σεπτόν, τοῦ Δεσπότης δοχεῖον,
ἀνάστησον ἡμᾶς, πεπρωτοκότας εἰς χάος,
δεινῆς ἀπογνώσεως, καὶ πταισμάτων καὶ θλί-
ψεων· σὺ γὰρ πέφυκας ἀμαρτωλῶν σωτηρία,
καὶ βοήθεια καὶ κραταῖά προστασία, καὶ σώζεις
τοὺς δούλους σου.

Οἱ Ἀναβαθμοί. Τὸ α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου.

Προκείμενον, ἦχος δ'. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Στίχ. Περυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.

Τὸ «Πᾶσα πνοή», καὶ τὸ Ἐδαγγέλιον:

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

(Ματθαίου ε'. 16—23)

Ἐἶπεν ὁ Κύριος. Ἴδου ἐγὼ ἀποστέλλω ὑμᾶς
ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων· γίνεσθε οὖν
φρόνιμοι ὡς οἱ ὄφεις, καὶ ἀκέραιοι ὡς αἱ περι-
στεραί. Προσέχετε δὲ ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων· πα-
ραδώσουσι γὰρ ὑμᾶς εἰς συνέδρια, καὶ ἐν ταῖς
συναγωγαῖς αὐτῶν μαστιγώσουσι ὑμᾶς· καὶ ἐπὶ

ἡγεμόνας δέ καί βασιλεῖς ἀχθήσεσθε ἕνεκεν ἐμοῦ, εἰς μαρτύριον αὐτοῖς καί τοῖς ἔθνεσιν. Ὅταν δέ παραδιδῶσιν ὑμᾶς, μὴ μεριμνήσητε πῶς ἢ τί λαλήσητε· δοθήσετε γάρ ἡμῖν ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ τί λαλήσετε· οὐ γάρ ὑμεῖς ἐστε οἱ λαλοῦντες, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα τοῦ Πατρὸς ὑμῶν τὸ λαλοῦν ἐν ὑμῖν. Παραδώσει δὲ ἀδελφὸς ἀδελφὸν εἰς θάνατον, καὶ πατὴρ τέκνον· καὶ ἐπαναστήσονται τέκνα ἐπὶ γονεῖς, καὶ θανατώσουσιν αὐτούς· καὶ ἔσεσθε μισοῦμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου· ὁ δὲ ὑπομείνας εἰς τέλος οὗτος σωθήσεται.

Ὁ Ν΄. Ψαλμός : Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κλπ.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι:

Ταῖς τοῦ ἀθλοφόρου πρεσβείαις, Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων Ἀμήν
Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις, Ἐλεῆμον, κλπ.

Εἶτα: Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου.....

Καὶ τὸ Ἰδιόμελον.

Ἦχος πλ. β΄.

Σήμερον ἡ ἐνδοξὸς πανηγυρίς, τοῦ νεομάρτυρος Γεωργίου, εἰς εὐφροσύνην συγκαλεῖται πάντας τοὺς πιστοὺς, ἀκτίσι καταυγάζοντος τὸ δε πάτριον ἔδαφος, ἐν ᾧ τοὺς λαμπροὺς αὐτοῦ ἀθλοὺς ἐνεδείξατο. Μεγαλαυχεῖτω οὖν ἡ πόλις Ἰωαννίνων, ὡς ἐν πολλοῖς τε καὶ ἄλλοις τὰ πρῶτα φέρουσα, ἀλλὰ καὶ ἐν ἀθλήσει μαρτύ-

ρων εὐκλεῶν κοσμουμένη· ὧν ταῖς πρεσβείαις ὁ Θεὸς δωρήσαιο ἴλασμόν παντὶ τῷ χριστωνύμῳ πληρώματι.

Εἶθ΄ οὕτω, ὁ Ἱερεὺς: «Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου, καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου, κλπ.»

Τό, Κύριε ἐλέησον ιβ΄. καί,

ὁ Ἱερεὺς, «Ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς καὶ φιλανθρωπίᾳ κλπ.»

Εἶτα ὁ Κανὼν.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Νομίμως τὸν ἱερὸν δρόμον τελέσας, μακάριε, λελαμπρυσμένος τῷ θείῳ θρόνῳ περιστάσαι, ταῖς φωτιστικαῖς ἀκτίσι τοῦ Πνεύματος.

Βυθόξως διαδραμῶν, τοῦ μαρτυρίου τὸ στάδιον, καὶ αἰκισμοῖς ποικίλοις προσομιλήσας, τὴν μακαρίαν κληρουχίαν ἀπέιληφας, μακάριε.

Θς ἄλλη ἀνεδείχθη Σιλωάμ, ἡ θήκη τῶν λειψάνων σου, Ἁγίε· πρὸς ἣν οἱ πιστοὶ καταφεύγοντες, τῶν νοσημάτων τὴν ἴασιν λαμβάνουσι.

Θεοτοκίον.

Θᾶχρονος λόγος ἐκ Σοῦ, σαρκωθείς ἐν χρόνῳ, τὰ τῶν βροτῶν διέλυσε πλημμελήματα· ὃν ἐκτενῶς ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ᾠδὴ γ΄. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Αγαπῆς τῆς εἰς Χριστὸν πεπληρωμένος, τῶν ἐναντίων ἀπάντων τὰς προσβολὰς ἀπελάκτισας, καὶ τοῖς ἀθλοῖς στερῶως ἐνεκαρτέρησας.

Μονηρίαν ἀπερῶπισας ψυχοφθόρον, τῶν νοη-
τῶν, θεόφρον Γεώργιε, τὴν δι' ἀγχόνης τε-
λείωσιν ἐνστερνισάμενος.

Κηρύττουσιν εὐσεβεῖς, τὴν ἀένναον πηγὴν τῶν
κρίσεων, οἱ δυσάλθεσι πάθεσι κεκρατημένοι,
καὶ θείᾳ δυνάμει ἀπαλλαττόμενο

Θεοτοκίον.

Μαρία τὸ σεπτὸν σκήνωμα τοῦ Θεοῦ Λόγου,
ἡ βασίλειος πορφυρίς, ἦν φορέσας ὁ Κτί-
στης, τὴν παγκόσμιον σωτηρίαν ἐξείργασατο.

Κάθισμα. ᾠδὴ γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Μὼς μὴ θυμιάσωμεν τὴν παρρησίαν σου, καὶ
ἐπαινέσωμεν τὴν καρτερίαν σου, Γεώργιε
μακάριε, χριστιανῶν εὐχος μέγα. Σὺ γὰρ παρα-
δέδωκας, ταῖς βασάνοις τὸ σῶμά σου, θάνατον
δεξιόμενος, τὸν δι' ἀγχόνης γενναίω· διὸ στε-
φάνων κατηξίωσαι, ἐπουρανίων τρισόλβιε.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐὴν ὠραιότητα τῆς παρθενίας σου καὶ τὸ ὑ-
πέρλαμπρον τὸ τῆς ἀγνείας σου, ὁ Γαβριὴλ
καταπλαγείς, ἐβόα σοι Θεοτόκε· Ποῖον σοὶ
ἐγκώμιον, προσχάγω ἐπάξιον, τί δὲ ὀνομάσω
σε, ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι. Διὸ ὡς προσετάγην
βοῶ σοι· Χαῖρε, ἡ Κεχαριτωμένη

ᾠδὴ δ'. Ἐπαρθέντα σὲ ἰδοῦσα.

Ὡς γῆ ἀγαθὴ καρπὸν, μελισσιγῆ ἀναδέλω-
κας, τὴν μαρτυρικὴν σου ἀθλήσιν Γεώργιε·
δὸ κατὰ χρέος τιμῶμεν τὴν ἐνδοξὴν σου πανή-
γυριν.

Καταφρονήσας τὰ τοῦ βίου, ἡδέα καὶ ἔλκοντα,
ὡς τῷ Χριστοῦ στοιχούμενος ἐρωτι, μετ' εὐ-
φροσύνης ἀφράστου προκεχώρηκας εἰς τὸ τοῦ
μαρτυρίου στάδιον, μακάριε.

Ἐνέπλησας εὐφροσύνης τοὺς πιστοὺς, τὴν ἀ-
παράτρεπτον ἰδόντας καρτερίαν σου, ἦν ἐπε-
δείξω γεναιοφρόνως τῇ χάριτι τεθωρακισμένος
τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Ἐπὲ τὴν ἀειπάρθενον καὶ ἀληθῆ, πάντες Θεο-
τόκον δοξάζομεν· ἦν προετύπου τῷ θεόπτε
Μωϋσῆ, ἀκαταφλέκτως Πάντα γενε, βάτος τῷ πυρὶ
ὁμιλήσασα.

ᾠδὴ ε'. Σὺ, Κύριέ μου, φῶς.

Ἀθλητικὸν δρόμον διαδραμῶν, ὡς λίαν συντε-
τημένον καὶ ὄκιστον, τὴν ἐνδοξὸν ἀνάρρη-
σιν ἐχομίσω, παρὰ Χριστοῦ τοῦ βραβευτοῦ σου,
Γεώργιε.

Ἐν ἡλικίᾳ νεανικῇ, διάνοιαν γενναίαν ὑπέδειξας,
μακάριε, κατὰ τῆς ἀσεβείας τῆς ἐμμύσου
γενναίως ἀνδρισάμενος.

Απολακτίσας τῶν ἐναντίων τὰς δωρεάς, δόξαν
οὐράνιον ἔσχεσ παρά Χριστοῦ, διηνεκῶς συν-
εἶναι παρ' αὐτῷ τῷ Δεσπότη ἀγαλλόμενος.

Θεοτοκίον.

Σὲ ὄπλον ἀρραγές, κατ' ἐχθρῶν παραβαλλό-
μεθα· σὲ ἀγκυραν καὶ ἐλπίδα τῆς ἡμῶν σω-
τηρίας, Θεόνυμφε, κεκτήμεθα.

ᾠδὴ 5'. Θύσω σοι μετὰ φωνῆς.

Θράσος δαιμόνων μὴ πτοηθεῖς, πρὸς τοὺς ἄ-
θλους μετ' ἀπλέτου ἐχώρησας γενναιότητος,
τὴν μακαρίαν τελείωσιν, δι' ἀγχόνης ἀσμένως
ἀναδεξάμενος.

Χυνάστας μαινομένους κατήλεγξας, θεία δυ-
νάμει ἀηττήτω στοιχειούμενος, καὶ τροπαι-
οῦχος ἀνεδείχθης, ἐναθλήσας ἐνομώτατα.

Πρὸ αὐτεξούσιον τῆς ψυχῆς, λαμπρῶς ἀναδεί-
ξας, τὸν πολυμήχανον κατηκόντισας δρά-
κοντα, εὐθαρσῶς χωρήσας πρὸς τὴν ἀθλησιν. τρις-
όλιε.

Θεοτοκίον.

Θθαῦμα τῶν ἀπάντων θαυμάτων καινότερον!
ὅτι παρθένος ἐν μήτρα τὸν τὰ σύμπαντα
περιέποντα, ἀπειράνδως συλλαβοῦσα οὐκ ἔστε-
νοχώρησεν.

Κοντάμιον. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Βύκλεῶς ἀγάλλεται, μεγαλαυχοῦσα, τῇ σεπτῇ
ἀθλήσει σου, δι' ἧς κατέσχε θησαυρόν, Ἰωαν-
νίνων πόλις ἐρίτιμον, τῶν ἱερῶν σου λειψάνων,
Γεώργιε.

Ὁ οἶκος.

Πονέων εὐσεβῶν ἐκφύς, μακάριε, ἀγωγῆς μὲν
εὐσεβοῦς καὶ ἐναρέτου τετύχησας, δι' ἐνδειαν
δέ, γραμμάτων πείρας ἡμοίρησας. Ὅθεν καὶ αὐ-
τουργὸν μὲν βίον μετελθῶν, ἀρεταῖς δὲ διαπρέ-
ποντα, νομίμῳ γυναικί συνήφθης· ὅτε υἱοῦ πατῆρ
ἐξ αὐτῆς γενόμενος, τότε πρὸς ἐξόμοσιν ἐκδια-
σθεῖς, γενναίως ἐνήθλησας, Χριστὸν εὐθαρσῶς
ἀνακηρύξας Θεόν τε καὶ Κύριον· διὸ καὶ τὴν σο-
ρὸν τιμῶμεν τῶν ἱερῶν σου λειψάνων, Γεώργιε.

Εἶτα τὸ Συναξάριον τοῦ Ἁγίου.

*Τῇ 13'. Ἰανουαρίου μηνίμην τελοῦμεν τῆς ἀθλή-
σεως τοῦ ἁγίου, ἐνδόξου μάρτυρος Γεωργίου, τοῦ
ἐξ Ἰωαννίνων.*

«Γεώργιος γῆν ἀροτριάσας ξένως,

«Ἐένον στάχυν ἤμησεν ἄφθιτον κλέους».

Ἐν δεκάθ' ἑβδομάτῃ τε Γεώργιος ἔλλιπε γαίαν.

Εὐλόγησον Πάτερ,

Ὁ μακάριος οὗτος νεομάρτυς καὶ ἀθλητῆς τοῦ Χριστοῦ
Γεώργιος κατήγετο ἐκ τοῦ χωρίου Τσοῦχλη τῶν Γρεβενῶν,
γονεῖς δ' εἶχε τὸν Κωνσταντῖνον καὶ τὴν Βασιλῶ. Ἐνά-
ρετοι καὶ εὐσεβεῖς αὐτοί, ἐφρόντισαν νὰ ἀναθρέψουν τὸν
υἱὸν αὐτῶν Γεώργιον ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου καὶ

νά ἐνσταλάξουν εἰς τὴν ἀπαλήν αὐτοῦ ψυχὴν τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν θερμὴν πρὸς τὸν Χριστὸν ἀγάπην. Ὅντας δ' ὅμως πτωχοὶ γεωργοὶ καὶ τὰ πρὸς πορισμὸν ἐλάχιστα ἔχοντες, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐκπαιδεύσουν τὸν υἱὸν των Γεώργιον ἐν τοῖς γράμμασιν, πράγμα τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν ἐποχὴν ἰδίᾳ ἐκείνην ἦτο λίαν πολυδάπανον.

Ἀποθανόντων δὲ ἐνωρὶς τῶν γονέων αὐτοῦ, ὁ Γεώργιος εἰς ἡλικίαν 8 ἐτῶν παραμείνας ὀρφανός, διετέλεσεν ἐπὶ τινὰ καιρὸν ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ μεγαλειτέρου τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τῆς ἀδελφῆς του. Ἀλλὰ μετὰ τινὰ χρόνον μεταβάς εἰς Ἰωάννινα προσκολλήθη ὡς μισθωτὸς εἰς διαφόρους προύχοντας τοῦ τόπου, κατὰ δὲ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ σωτηρίου ἔτους 1836 εὗρισκομεν αὐτὸν ἱπποκόμον ἀξιωματοῦχου τινὸς Τούρκου, Χατζῆ Ἀβδουλά ὀνομαζομένου, ὑπηρετοῦντος παρὰ τῷ τότε Βαλῆ τῶν Ἰωαννίνων Ἰμὴν πασᾶ. Εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ἀβδουλά τούτου διετέλεσε φαίνεται ἐπὶ ὀκταετίαν καὶ πέραν, προσληφθεὶς νεαρὸς ἀκόμη, εἰς τρόπον ὥστε οἱ Τούρκοι κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν παρ' αὐτοῖς συνήθειαν τὸν ἐθεώρουν οἱ πλείστοι Τούρκον καὶ τὸν προσηγόρευον ἀθαιρέτως «Γκιαοῦρ Χασάν» δηλ. «Ρωμηέ, Χασάν».

Ὁ ταπεινὸς ὅμως Γεώργιος ἐν τῇ ἀφανείᾳ του, ἦτο φανερός εἰς τὸν Θεόν, τὸν ἐτάζοντα καρδίας καὶ νεφροῦς καὶ τὰ μύχια τῶν ἀνθρώπων γινώσκοντα· διότι ἡ πίστις του ἀφ' ἑνὸς ἦτο θερμὴ καὶ ζῶσα, καὶ, μολοντί οἱ Τούρκοι τὸν ἐθεώρουν Ὀθωμανὸν καὶ μὲ τὸ ὀθωμανικὸν ὄνομα Χασάν τὸν ἀπεκάλουν, οὗτος δὲν παρέλειπε εὐκαιρίαν νὰ συχναίξῃ εἰς τὰς Χριστιανικὰς Ἐκκλησίας, ἡ δὲ ἀρετὴ του, καὶ ἰδίως ἡ πραότης, τὸ ἀκακὸν καὶ ἡ ἀπλότης τῶν τρόπων, ἦτο εἰς ὅλους φανερά. Διὸ καὶ τινες ἐκ τοῦ ὀθωμανικοῦ ὄχλου, καὶ δὴ Τούρκος τις τῶν Ἰωαννίνων Χόντζας καλούμενος, ἐμπαθῶς πρὸς αὐτὸν διακαίμενος διὰ τὴν εἰς τὴν πάτριον θρησκείαν ἀκλόνητον ἐμμονὴν τοῦ Γεωργίου, κατήγγειλαν αὐτὸν εἰς τὸν Μαχκεμὲν (τὸ Τουρκικὸν δηλονότι δικαστήριον) ὡς ἄξωμότην καὶ ἀρνησίθρησκον, ἰσχυρίζομενοι δὴθεν ὅτι, ἐνῶ ἀπὸ παιδίον ἦτο Μωαμεθανός, ἤδη ἀλλαξοπιστήσας διάγει ὡς Χριστιανός καὶ θέλει νὰ λάβῃ

Χριστιανὴν σύζυγον. Ἡ κατηγορία ἔγινε κατ' αὐτὴν τὴν χαρμόσουν ἡμέραν, καθ' ἣν ὁ Γεώργιος ἐτέλει τοὺς ἀρραβωνιάς του μετὰ τινος πτωχῆς μὲν ἀλλ' εὐσεβοῦς καὶ ἐναρέτου κόρης Ἑλένης τὸ ὄνομα· αὕτη, ὀρφανὴ γονέων ἀπομείνασα, εἶχε μόνον δύο ἀδελφοὺς τοὺς Ἀλέξιον καὶ Κωνσταντῖνον, ἐπροστατεύετο δὲ παρὰ τῆς θείας τῆς Θεοφανοῦς.

Ὁ ἅγιος Γεώργιος ἔμαθε τὴν σκότιον συκοφαντίαν τοῦ Χόντζα, οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ὅμως ἐταλαντεύθη· ἀλλ' ἔσπευσε πρόθυμος καὶ ἀτάραχος ἐνώπιον τοῦ Τούρκου δικαστοῦ καὶ ὠμολόγησε μὲ τὴν παρρησιασμένην καὶ θαρραλέαν ἐκείνην ἀπλότητα, ποῦ τὸν διέκρινε, ὅτι οὐδέποτε ὑπῆρξε Ὀθωμανός, ἀλλὰ Χριστιανός ἀπὸ Χριστιανῶν γονεὺς ἐγεννήθη καὶ Χριστιανὸς ἐν ἀληθείᾳ ἦτο. Ὁ Τούρκος δικαστὴς ἀκούσας τὴν εὐθαρσῆ τοῦ Γεωργίου ἀπολογία, ἐτι δὲ πεισθεὶς ὅτι ἦτο καὶ ἀπερίτμητος (πάντες δὲ οἱ Τούρκοι ἀπὸ παιδῶν περιτέμνονται) ἀπέλυσε τούτον ἢ κατ' ἄλλους ἀπέστειλεν εἰς ἀνώτερόν του τινὰ δικαστήν, βαθμὸν κατέχοντα βεζύρου. Ἀλλὰ καὶ ὁ βεζύρης οὗτος, ἐξετάσας καὶ τὸν αὐθέντην τοῦ Γεωργίου Χατζῆ Ἀβδουλάν ὅστις ἐβεβαίωσεν ὅτι τὸν Γεώργιον Χριστιανὸν ἀπὸ παιδῶν ἐγνώρισε—, ἐπίεσθη ὅτι ἡ κατηγορία ἦτο ἀποτέλεσμα πλεκτάνης καὶ συκοφαντίας τῶν φανατικῶν Τούρκων καὶ, δίκαιος ὢν καὶ συνετός, ἀπέλυσε τὸν Γεώργιον καὶ διέταξε νὰ καταγραφῆ τὸ ὄνομά του εἰς τὸν κώδικα τῶν Χριστιανῶν τῆς χώρας ἐκείνης.

Ἀπαλλαγεὶς λοιπὸν τῆς κατηγορίας ἐκείνης, ὁ ἡμέτερος ἅγιος καὶ ἐλευθερωθεὶς ἀπὸ τὰς Τουρκικὰς ἀρχάς, ἔλαβεν τὴν εὐκαιρίαν μετ' ὀλίγον καὶ ἐτέλεσε τοὺς γάμους του μετὰ τῆς εἰρημένης μνηστῆς του Ἑλένης τὴν παραμονὴν τοῦ ἁγίου Δημητρίου, ἡμέραν Κυριακῆν.*

Ἡμέρας δὲ τινὰς μετὰ τὸν γάμον τοῦ Γεωργίου ὁ αὐθέντης αὐτοῦ χατζῆ Μουσταφᾶς ἀνεχώρησεν μετὰ τοῦ προΐσταμένου του Ἰμὴν Πασᾶ εἰς Προῦσαν καὶ συμπαρέλαθεν μαζί του καὶ τὸν ἅγιον, ὅστις ἀφήκε τὴν ἑαυτοῦ σύζυγον

* Κατ' ἄλλας πληροφορίας συνεζεύχθη ὁ ἅγιος μετὰ τὴν Ἑλένην κατ' Ἰανουάριον τοῦ 1837, ὅπερ καὶ πιθανότερον. Ὅπωςδήποτε τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1838, ὅτε ὁ ἅγιος ἐμαρτύρησεν, εἶχε νεογέννητον υἱόν.

ἐν Ἰωαννίνοις ἢ ἀναχώρησις αὐτῆ συμπίπτει περὶ τὰ τέλη τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου 1837, διέμεινεν δ' ὁ ἅγιος ἐν Προύσῃ μέχρι τοῦ φθινοπώρου τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ὅποτε ἤλθεν εἰς Ἰωάννινα, εἴτε μόνος του—κατόπιν ἀδείας τοῦ χατζῆ Μουσταφᾶ—εἴτε μαζί με τὸν εἰρημένον αὐθέντην τὴν του. Ἀφοῦ δὲ παρέμεινε πλησίον τῆς συζύγου του ἡμέρας τινάς, προσκολλήθη ὡς ἱπποκόμος παρὰ τῆ νέφ Μουσελίμη τῶν Φιλιατῶν, ὅστις καὶ παρέλαβε τὸν Γεώργιον μαζί του εἰς Φιλιάτας.

Ἐν Φιλιάταις ἔμεινεν ὁ ἅγιος μῆνας περίπου τρεῖς καὶ περὶ Δεκεμβρίον τελευτῶντα, ἐλθόντος τοῦ Μουσελίμη δι' ὑποθέσεις του εἰς Ἰωάννινα, ἠκολούθησεν αὐτὸν καὶ ὁ ἅγιος. Τότε δὲ ἔτεκεν καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ υἷόν καὶ ὁ Γεώργιος ἐζήτησε παρὰ τοῦ Μουσελίμη τὴν ἀδειαν νὰ παραμείνῃ πλησίον τῆς οἰκογενείας του ἐν Ἰωαννίνοις ἡμέρας τινάς, ἵνα παραστῆ εἰς τὴν βάπτισιν τοῦ υἱοῦ του. Οὕτω καὶ ἐγένετο καὶ τὴν 10 Ἰανουαρίου ὁ Μουσελίμης ἀνεχώρησε μόνος εἰς Φιλιάτας, καταλιπὼν τὸν μακάριον Γεώργιον εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τῆς εὐλογημένης χαρᾶς τῆς οἰκογενείας του. Ἄλλ' ὁ Πλάστης ἄλλην χαρὰν, ἀμετάβλητον ταύτην καὶ ἀτελεύτητον, παρεσκευάζε τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας διὰ τὴν ἀπλήν καὶ ἁγίαν ψυχὴν τοῦ ἀθλοφόρου Μάρτυρος.

Καὶ πράγματι. Ἀφοῦ ἐτέλεσεν ὁ μακάριος τὴν βάπτισιν τοῦ υἱοῦ του καὶ ἐδόξασε τὸν Ἰψιστον, διότι ἠξιώθη νὰ γείνη πατήρ, ἡμέρας τινάς κατόπιν, τὴν παραμονὴν τῆς μακαρίας συλλήψεώς του, ἡμέραν Τρίτην (11ην Ἰανουαρίου) ἔλαβε οἶονοι προαίσθησιν τοῦ στεφανίτου ἀγῶνός του. Μετὰ ὕπνον βαθὺν ἐγερθεὶς καὶ παρακαθήσας εἰς τὸ οἰκογενειακὸν δεῖπνον διὰ νὰ φάγῃ, ἀντί, ὡς συνήθως, νὰ εἴπῃ «εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ», ἐποίησε τὸ σημεῖον τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ψιθυρίσας «Δόξα σοι ὁ Θεός» καὶ ὅταν τῶν συγγενῶν του τις τὸν ἠρώτησεν διατι λέγει ταῦτο, ὁ Γεώργιος ἠρκέσθη νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ ταπεινοφρόνως «ὦ καυμένε, πάλιν καλὰ ποῦ ξέρω καὶ τοῦτο».

Τὴν δὲ ἐπομένην, ἡμέραν τετάρτην, δωδεκάτην δὲ τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου, ἀφοῦ ἐνεδύθη διὰ νὰ υπάγῃ νὰ εὕρῃ, ὡς

εἶπε, καμμίαν ἐργασίαν, καὶ ἐχαιρέτησε τὴν σύζυγόν του καὶ τὸ τέκνον του, ἀφῆνης ἐπιστρέφει καὶ σταθεὶς πρὸς στιγμὴν παρὰ τὴν θύραν τῆς αὐλῆς θεωρεῖ μετὰ μεγάλην ἐμβρίθειαν καὶ στοργὴν τὸν πεφιλημένον υἷόν του, τὴν σύζυγόν του καὶ τοὺς λοιποὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ συγγενεῖς, καὶ οὐδὲν εἰπὼν ἀπῆλθε. Τοῦτο καὶ πάλιν ἐπανελάβε, ὥστε τῶν συγγενῶν τις νὰ τὸν ἐρωτήσῃ τὸν λόγον τοῦ πράγματος ἄλλ' ὁ ἅγιος, ὀλιγόλογος ὅπως ἦτο πάντοτε καὶ συνετός, ἠρκέσθη νὰ εἴπῃ : «Τί σὰς πειράζει»; Τίς οἶδε ποῖαν μυστικὴν ἐνόρασιν εἶχεν ὁ μακάριος περὶ τοῦ ἐπικειμένου χωρισμοῦ του ἀπὸ τὴν πεφιλημένην οἰκογενεῖάν του, χωρισμοῦ ὅμως ὅστις θὰ τὸν προσήγγιζε διὰ παντός πρὸς τὸν ἐν Οὐρανοῖς Πατέρα. Τίς οἶδε μέσα εἰς τὴν ἀπλήν ἀλλὰ πλήρη πίστεως θερμῆς καὶ ζωῆς ψυχὴν τοῦ Μάρτυρος, τίς οἶδε ποῖα πάλιν ἔλαβε χώραν, ἕως ὅτου ἐκνικῆσούν ἐν αὐτῷ τοῦ Σωτῆρος οἱ λόγοι : «**ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ἢ υἱοὺς ἢ θυγατέρας ὑπὲρ Ἐμὲ οὐκ ἔστι μου ἄξιος**»!

Ἐκίνησε λοιπὸν τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ Γεώργιος κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν πλατείαν τοῦ πλατάνου δὲν εἶχε καλὰ καλὰ φθάσῃ, καὶ τὸν σταματᾷ ὁ ἴδιος ἐκεῖνος Τούρκος — Χόντζας τὸ ὄνομα, ὁ ὁποῖος καὶ τὴν πρώτην φοράν εἶχε κατήγορήσῃ τὸν Γεώργιον ἐπὶ ἀλλαξοπιστίᾳ ἄλλὰ τὴν φοράν αὐτὴν τραχύτερος, ὀρμητικώτερος, οἶονοι μαινόμενος ἀπὸ τὸν ἀνόσιον θρησκευτικὸν φανατισμὸν του :— «Μπρέ, τοῦ λέγει μετ' ὀργὴν, ἕως πότε θὰ παίζῃς μετὰ τὴν πίστιν; ἢ Χριστιανὸς θὰ εἶσαι ἢ Τούρκος». Ὁ μακάριος Γεώργιος ἠπίως προσπαθεῖ νὰ τὸν καταπραῦνῃ, βεβαιῶν ὅτι οὐδέποτε ὑπῆρξε Τούρκος, ἀλλ' ἀσίποτε ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του ἕως τὴν στιγμὴν ἐκείνην Χριστιανὸς διετέλεσε καὶ ἦτο.

Ἐπειδὴ ὁμως ὁ Χόντζας ἐπέμενε καὶ ἐφωνάσκει, προσκλήθη θόρυβος καὶ οὐ σμικρὰ συγκέντρωσις πλήθους, τῶν Χριστιανῶν, ὅσον καὶ Τούρκων, τῶν μὲν τασσομένων ὑπὲρ τοῦ Γεωργίου καὶ προσπαθούντων νὰ ἐλευθερώσούν αὐτόν*, τῶν δὲ Τούρκων φωνασκούντων ἐναντίον του. Διὸ

* Ἡ παράλογος διέσσωσις καὶ τὰ ὀνόματα τινῶν τούτων οὕτω ὁ πρῶτος.

καὶ ἀπεστάλη ἐπὶ τούτῳ Καβάζμπασης τοῦ Διοικητοῦ, ἀνε-
ρευρῶν τὴν αἰτίαν τῆς συγκεντρώσεως καὶ τοῦ τόσοῦ θο-
ρύβου.

Ἀκούσας δὲ παρὰ τοῦ Χόντζα καὶ τῶν λοιπῶν Τούρ-
κων τὴν ἀνυπόστατον κατηγορίαν, ὅτι δῆθεν ὁ Γεώργιος ἐνφ-
πρὸ καιροῦ εἶχε γείνη Τούρκος, ἤδη ἐπανήλθεν εἰς τὸν Χρι-
στιανισμόν, ἔλαβε παρὰ τοῦ ἀγίου ρητὴν τὴν ἀπάντησιν ὅτι
οὐδέποτε ὑπῆρξε Τούρκος, ἀλλ' ἀσίποτε Χριστιανός. Ὅθεν
καὶ ἀπάγεται ὑπὸ τοῦ Καβάζμπασης εἰς τὴν φυλακὴν, ὅπου
ριφθεις, περὶ τὴν δειλὴν ὁδηγεῖται εἰς τὸν Μουακχεμέ, δηλ-
τὸ τουρκικὸν δικαστήριον.

Ἦδη ἀρχεται ἡ ἐξέτασις καὶ τὰ βασανιστήρια τοῦ
ἀγίου, σκοπὸν ἔχοντα ὅπως μετατρέψουν τὴν ἀδιάσειστον
αὐτοῦ γνώμην καὶ ἐξομώσας γείνη Μωαμεθανός. Πλὴν εἰς
μάτην πάντα τὰ μηχανήματα τῶν μιαρῶν. Διότι ὁ ἅγιος
καὶ εὐστόχως ἀπέδειξε ὅτι οὐδέποτε ὑπῆρξεν Ὁθωμανός,
καὶ εἰς τὰς πιέσεις καὶ τοὺς πολυτρόπους βιασμούς τοῦ
Τούρκου δικαστοῦ ἀνένδοτος ἔμεινε, ἐπαναλαμβάνων συνε-
χῶς: «Χριστιανὸς εἰμί». Ἀλλὰ καὶ παριστάμενός τις ἀρ-
νησίθρησκος Χριστιανός, σπλαγχνιζόμενος δῆθεν τὸ νεαρὸν
τῆς ἡλικίας τοῦ ἀγίου, προέτρπεν αὐτὸν νὰ ἐξομώσῃ, ἐαυ-
τὸν φέρων ὡς παράδειγμα· ὁ ἅγιος ὅμως μὲ τὴν ἤρσειμον
ἐκείνην εὐστάθειαν καὶ ἀνδρείαν, ποῦ τοῦ ἔδιδεν ἡ θερμὴ
πίστις του, δεινῶς ἤλεγξεν, ἐνώπιον ὄλων τῶν παρισταμέ-
νων Τούρκων, τὸν μιαρὸν ἐξομότην, ὅστις κατησχημένος
ἀπεχώρησεν.

Ἐν τούτῳ τῷ μεταξὺ ὁ θεοφιλῶς τότε ἀρχιερατεύων ἐν
Ἰωαννίνοις Μητροπολίτης Ἰωακείμ, ὁ ἀπὸ Δρυϊνουπόλεως,
πληροφορηθεὶς τὰ διατρέξαντα, ἔσπευσε εἰς τὸν Μουακχε-
μὲν πρῶτον καὶ εἰς τὸ Διοικητήριον ἔπειτα, αἰτούμενος τοῦ
Γεωργίου τὴν ἀπόλυσιν πλὴν οὐδὲν ἴσχυσε οὔτε τῆς θέ-
σεώς του τὸ ἀξίωμα, οὔτε τῶν ἐπιχειρημάτων του ἡ δύνα-

ὅστις ἐτάθη μὲ τὸ μέρος τοῦ ἀγίου ἦτο ὁ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τοῦ
χαίως διερχόμενος ἐκεῖθεν γυναικάδελφός του Ἀλέξιος, ἔπειτα δὲ οἱ ἐκ Κο-
νίτης πρόκριτοι Γεώργιος Διαμάντης καὶ Ἀδάμιος «ἀνθρώποι ὀρθόδοξοι καὶ
καλότατοι», οἵτινες καὶ ἐπληροφόρησαν περὶ τῶν συμβάντων τοὺς συγγενεῖς
τοῦ Γεωργίου, οπεύσαντας ἀμέσως πρὸς βοήθειάν του.

μις καὶ οὕτως ὁ Ἅγιος ἐπαναφέρεται· πάλιν περὶ τὴν δει-
λὴν εἰς τὴν φυλακὴν.

Τὴν νύκτα δ' ἐκείνην πολυειδῆ εἶνε τὰ μαρτύρια, ἅτινα
οἱ ἀσεβεῖς Ἀγαρῆνοὶ κατὰ τοῦ ἀγίου ἐφασκον, ἵνα ἀναγκά-
σωσιν αὐτὸν εἰς ἐξόμοσιν· ἀλλ' ὁ Γεώργιος σιωπῶν καὶ μόνον
τούτο λέγων ὅτι: «Χριστιανὸς εἰμί», μετὰ θαυμαστῆς πραότη-
τος ὑπέμεινε τὰς βασάνους. Διὸ καὶ τῇ ἐπιφωσκούσῃ Πέμπτῃ
φέρουσιν αὐτὸν πάλιν εἰς τὸν Κατῆν (Δικαστὴν Τούρκον),
ὅστις μεταβαλὼν τὴν τρόπον, ἤρχισε διὰ κολακείων, νου-
θεσιῶν καὶ ὑποσχέσεων πολλῶν νὰ προσπαθῇ ὅπως παρα-
πίσῃ τὸν Ἅγιον πρὸς ἐξόμοσιν· ἀλλὰ καὶ πάλιν ὁ ἅγιος
κατὰ τὸν συνήθη αὐτῷ τρόπον σιωπᾷ καὶ ἀρκεῖται· ἀπὸ
καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τὴν σωτήριον ὁμολο-
γίαν «Χριστιανὸς εἰμί». Τοῦτο ὁ Κατῆς καὶ οἱ παριστά-
μενοὶ Τούρκοι βλέποντες, ἐξεμάνησαν καὶ μαστιγοῦντες
τὸν Γεώργιον, ἔσυραν αὐτὸν πάλιν εἰς τὴν φυλακὴν, ἔθθα
ἐκρατήθη μέχρι τῆς πρωίας τοῦ Σαββάτου, δεινῶς καὶ πολ-
λυτρόπως βασανιζόμενος: ἀκίδες ἐνεπηγγύοντο εἰς τοὺς
ὀνυχας αὐτοῦ, δευτάτας τὰς ἀλγυθόνας προκαλοῦσαι· λίθοι
ὀγκώδεις ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτοῦ ἐπετίθεντο πόνους δριμύεις
ἐπὶ τοῦ ὄλου σώματος ἐπιφέροντες· πλὴν ὁ μακάριος γεν-
ναίως πάντα ὑπέμεινε, συνεχῶς ψιθυρίζων, «Χριστιανὸς εἰμί».

Τὴν δὲ πρωίαν τοῦ Σαββάτου ἄγεται πάλιν εἰς τὸν Κα-
τῆν, ὅπου πλῆθος πολὺ φαρισσαίων καὶ ἐξημμένων Ὁθω-
μανῶν εἶχε συγκεντρωθῆ. Ἦλπιζον οἱ μιαροὶ ὅτι αἱ βά-
σανοι θὰ εἶχον πτοήσῃ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀγίου μας καὶ
μᾶλλον εὐάλωτος θὰ ἦτο τὴν εἰς ὑποσχέσεις ἢ ἀπειλάς.
Πλὴν ἀπάτην δεινὴν ἠπατώντο! Ἠγνῶσιν τὴν θεῖαν ἐκεί-
νην δύναμιν, μὲ τὴν ὁποῖαν ὁ Χριστὸς ὀπλιζεῖ τοὺς ἀθλο-
φόρους του μάρτυρας!

Ὅθεν καὶ ὁ Κατῆς ἀποστρέφεται μὲ τὸν τόνον ἐπίση-
μον, ἀλλὰ προσηγῆ πρὸς τὸν ἅγιον καὶ τοῦ λέγει: «Ἦ
ώρα τοῦ θανάτου σου ἐπλησίασε· τί λέγεις; Ἐπιμένεις»;
καὶ ἤρχισε μυρίας ὑποσχέσεις καὶ ἀμοιβὰς ἐπαγγελνόμενος
εἰς τὸν Γεώργιον, ἀν' ἀλλαξοπιστίῃ. Οὗτος ὅμως ἔμεινε ἀμε-
τάπειτος· τρεῖς εἰσῆλθη εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ἱεροδικαστοῦ
(τοῦ Κατῆ) καὶ τρεῖς ἀπήχθη ἀπ' αὐτῆς, διὰ νὰ σκεφθῇ

καὶ μετανόηση, πλὴν ἀμετάτρεπτος καὶ ἀκλινὴς ἦτο ἡ ὁμολογία του: «Μὴ ματαιοποιεῖτε ἀδίκως. Ἐγὼ χριστιανὸς καὶ ἤμην ἀπ' ἀρχῆς καὶ εἶμαι καὶ μέχρι τελευταίας μου στιγμῆς θὰ εἶμαι», ἐπανελάμβανε διαρκῶς.

Τότε ὁ Ἱεροδικαστὴς ἐκμανεῖς, ἔγραψε τὴν ἀπόφασιν τοῦ θανάτου τοῦ μάρτυρος καὶ πέμπει αὐτὸν εἰς τὸν Κεχαγιάμπην (ἀνθύπατον), ὅπου καὶ πάλιν πολυτρόπως βασανισθεὶς δὲν ἀπεδειλίασεν ὁ μακάριος, ἀλλ' ἔκραζεν «Χριστιανὸς εἶμαι». Ἀπὸ δὲ τοῦ Κεχαγιάμπην ἄγεται εἰς τὸν Διοικητὴν Μουσταφᾶ Πασᾶν, Βεζύρην, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου καὶ πάλιν ἀδεῶς τὸν Χριστὸν ὁμολόγησε καὶ οὕτως οἱ Τούρκοι ἀπολέσαντες πᾶσαν ἐλπίδα νὰ τὸν μεταπείσωσι, ρίπτουσιν αὐτὸν εἰς τὴν φυλακὴν πρὸς θανάτωσιν. Μάτην ὁ Μητροπολίτης Ἰωαννίνων καὶ κατόπιν οἱ ἅγιοι Ἄρτης καὶ Γρεβενῶν, παρουσιασθέντες εἰς τὸν Βεζύρην Μουσταφᾶ πασᾶν ἠτήσαντο νὰ δοθῇ χάρις εἰς τὸν Γεώργιον· ὁ Βεζύρης ἀπήντησεν ὅτι πρὸς τοῦτο οὐδεμίαν ἐξουσίαν εἶχεν αὐτός, ἀλλ' ὁ Κατὴς. Καὶ οὕτως ἄπρακτοι ἀπήλθον.

Ὁ πονηρὸς ὅμως πολλὰ μηχανεύεται, ἵνα τὸ καλὸν καταστρέψῃ! Οἱ δεσμοφύλακες, βλέποντες τὸν Γεώργιον σκεπτικὸν καὶ νομίζοντες ὅτι ἀπὸ φόβου καὶ δειλίαν προήρχετο τοῦτο! διηνεκῶς παρηνώχλουν τὸν ἅγιον νὰ λυπηθῇ τὴν νεότητά του καὶ τὴν οἰκογένειάν του καὶ ν' ἀλλαξοπιστήσῃ δῆθεν, ἔπειτα δ' ἀναχωρῶν εἰς μακρὸν μέρος νὰ ζήσῃ Χριστιανός. Ὅποια πλάνη! Ἦγνόνουν οἱ δύστηνοὶ τὴν ἱστορίαν τῶν λεγεῶνων τῶν μαρτύρων τῆς Πίστεως! Καὶ ἐνόμιζον πλανώμενοι ὅτι οἱ μάρτυρες τοῦ Χριστοῦ εἴμποροῦν ποτε νὰ ἐμπαίξουν καὶ Θεὸν καὶ ἀνθρώπους!

Καὶ ὁ ἅγιός μας Γεώργιος τί ἄλλο ἢ μάρτυς τοῦ Χριστοῦ γνήσιος ἦτο! Εἴμπορεῖ θέσιν ἐπίσημον ἐν τῇ κόσμῳ νὰ μὴν εἶχε, εἴμπορεῖ θεολόγος ἢ ἱερεὺς νὰ μὴν ἦτο, ἀλλὰ συνείδησιν χριστιανικὴν εἶχε, πίστιν εἶχε, ἀγάπην εἰς τὸν Χριστὸν εἶχε· καὶ πῶς λοιπὸν θὰ εἴμπορούσε ποτὲ νὰ τὸν ἀρνηθῇ, διὰ νὰ σώσῃ τὸ σαρκίον του; Διὰ τοῦτο καὶ εἰς τοὺς δεσμοφύλακας, ὅσον καὶ εἰς τοὺς ἀπεσταλμένους τῶν ἀρχιερέων καὶ τοὺς λοιποὺς χριστιανούς, οὔτινες μυστικῶς τὸν

ἐνίσχουν εἰς τὸ μαρτύριον, — ἀπῆντα σταθερῶς καὶ ἀποφασιστικῶς: «Χριστιανὸς θὰ ἀποθάνω».

Ἐξημέρωσε τοιοῦτοτρόπως ἡ δεκάτη ἐβδόμη Ἰανουαρίου, ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος Δευτέρα, καὶ τὸ στάδιον τοῦ μαρτυρίου διάπλατα ἠνοίγετο εἰς τὸν Γεώργιον· οἱ ἀμάραντοι τοῦ θριάμβου στέφανοι ἀκτινοβόλοι ἐπλέκοντο εἰς τοὺς οὐρανοὺς· καὶ ὁ ἀκλινὴς μάρτυς ἐμελλε μετ' ὀλίγον νὰ προστεθῇ εἰς τὴν ἐνδοξον χορείαν τῶν ἀναριθμῶν μαρτύρων τῆς Ἐκκλησίας! Ἦτο ἀκόμη βαθεῖα πρωΐα καὶ πέντε δῆμιοι ἐνεφανίσθησαν εἰς τὴν φυλακὴν καὶ ἀνίγγειλαν εἰς τὸν Ἅγιον ὅτι ἐπέστη τῆς θανατώσεώς του ἡ ὥρα. Ὁ Γεώργιος οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἐδίστασε· καί, ἐνῶ οἱ ἄλλοι φυλακισμένοι τρέμοντες ἠτένιζον αὐτὸν, οὗτος, πλήρης τῆς ὑπερκοσμίου ἐκείνης καὶ ἀλαλήτου χαρᾶς, τὴν ὁποίαν αἰσθάνονται οἱ μάρτυρες τοῦ Χριστοῦ, ἀμέσως ἠγέρθη, ἐδόξασε μεγαλοφώνως τὸν Θεόν, διότι ἠξιώθη διὰ τὸ Ὄνομά Του τὸ Ἅγιον νὰ ἀποθάνῃ καὶ προθυμῶς ἐδοθήθη τοὺς δημίους νὰ τὸν δέσουν, ὡς ἦτο συνήθεια.

Ἐξέρχονται τοῦ δεσμοφυρίου. Καὶ ὁ ἅγιος—θαυμάσιον καὶ ἐκπληκτικὸν θέαμα!—μὲ μίαν μακαριστὴν προθυμίαν καὶ ζωηρότητα ἔσπευδε πρὸς τὸ μαρτύριον, ὅπως τρέχει ἡ διψῶσα ἔλαφος «εἰς τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων».

Οἱ παριστάμενοι ἐκπλήττονται· οἱ χριστιανοὶ μὲ εὐλάβειαν σταυροκοποῦνται, οἱ δὲ ἄπιστοὶ ἐμβρόντητοι καὶ ἐνερῶ μένουσιν. Οὕτως φθάνει ὁ Ἅγιος εἰς τὸν τόπον τοῦ μαρτυρίου (ἦτο δ' οὗτος ἐν τῇ ἀγορᾷ, πλησίον τοῦ χάνδακος τοῦ μεγάλου φρουρίου, **Κουραμονιὸ** ἐπιλεγόμενος) καὶ παρακαλεῖ τοὺς δημίους νὰ λύσουν τὰς χεῖράς του. Ἀφοῦ δ' ἐποίησε τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου Σταυροῦ, ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς παρισταμένους εἶπε: «Ἀδελφοί μου χριστιανοί, συγχωρήσατέ με καὶ ὁ Θεὸς νὰ σᾶς συγχωρήσῃ» καὶ γαλήνιος ἐπροχώρησεν ὁ μακάριος πρὸς τὴν ἀγχόνην, συνεχῶς ἀνακράζων: «Χριστιανὸς εἶμαι, κάμετέ με ὅ,τι θέλετε».

Καὶ μὲ τὴν ὁμολογίαν αὐτὴν, τὴν περιλαμπρον καὶ τρισολβίαν, ἐδέχθη ὁ Γεώργιος τὸ μαρτύριον καὶ παρέδωκεν ὁ μακάριος τὸ πνεῦμα εἰς τὸν ἐν οὐρανοῖς Πατέρα! Καὶ ὁ μὲν Ἅγιος οὕτως ἠξιώθη τοῦ ἀμαραντίνου στεφάνου τοῦ μαρτυ-

ρίου τὸ δ' ἱερὸν αὐτοῦ σκήνος, ἀφοῦ τριήμερον κατὰ τὴν τότε συνήθειαν ἐπὶ τῆς ἀγχόνης ἔμεινε, μέχρις τῆς Τετάρτης (19ης Ἰανουαρίου), ἤτήσατο μετὰ πολλῆς τῆς παρακλήσεως ὁ Μητροπολίτης Ἰωαννίνων καὶ πολλοὶ τῶν προκρίτων χριστιανῶν τῶν Ἰωαννίνων ὁ δὲ τοῦρκος διοικητὴς Μουσταφὰ Πασᾶς ἐδωρήσατο αὐτὸ προθύμως καὶ κατεβιβάσθην ἀπὸ τῆς ἀγχόνης ἐκηδεύθη μετὰ πολλῆς τιμῆς καὶ εὐλαθείας, πολλοῦ πλήθους ἕκ τε τοῦ ἱεροῦ κλήρου καὶ τῶν χριστιανῶν λιτανευόντων τῷ νεομάρτυρι.

Ἐπιμύθια ἔγγον οἱ Χριστιανοί, διότι τὸ μαρτύριον τοῦ νεομάρτυρος Γεωργίου ἦτο νίκη περιλαμπρὸς τῆς πίστεως κατὰ τῆς ἀπιστίας, τῆς ἀρετῆς κατὰ τῆς κακίας, τοῦ φωτὸς κατὰ τοῦ σκότους. Ἐτάφη δ' ὁ Ἅγιος ἐν Ἰωαννίνοις ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου, παρὰ τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν τοῦ ἐξωτερικοῦ μέρους τοῦ ἁγίου Βήματος. Ὁ δ' ἱερὸς αὐτοῦ τάφος, μέχρις τοῦ νῦν ἐπαξίως παρὰ τῶν πιστῶν τιμώμενος, τελεῖ ἰάσεις καὶ θεραπείας παντοίας, ἀλλὰ καὶ χροὺς ἐκ τοῦ τάφου καὶ ἔλαιον ἐκ τῆς κανδήλας αὐτοῦ μετὰ πίστεως καὶ εὐλαθείας ληφθέντα καὶ εἰς μακροὺς τόπους παρ' εὐλαθῶν χριστιανῶν κομισθέντα, τὴν ὑγίαν τοῖς νοσοῦσιν ἐδωρήσαντο καὶ οὐ σμικρῶν ἀγαθῶν πρόξενον ἐγένοντο*.

Τῶν εὐεργεσιῶν τοῦ Ἁγίου, ἀδελφοί, καὶ ἡμεῖς μετὰ πίστεως ἀπολαμβάνοντες, ἅς διδαχθῶμεν ἐκ τοῦ μαρτυρίου Του. Ἄνθρωπος ἦτο καὶ ὁ ἅγιος Νεομάρτυς Γεώργιος καὶ δὴ ἄπλοῦς, ἐξ ἀφανοῦς γένους, πτωχὸς καὶ ἀγράμματος, καὶ ὅμως ἠξιώθη τοῦ μαρτυρίου τὸν ἀμαράντινον στέφανον διατί; Διότι ἦτο ἄπλοῦς εἰς τὴν καρδίαν, ἡ ἀμαρτία δὲν εἶχε θέσιν εἰς τὴν ψυχὴν του καὶ ὅλος ἦτο ἀφωσιωμένος εἰς τὸν Χριστόν. Διὰ τοῦτο καὶ τὰ πάντα ἐπεριφρόνησε χάριν τοῦ Χριστοῦ καὶ νεότητα καὶ τιμὴν καὶ πλοῦτον ἐπαγ-

* Κατὰ δὲ τὴν παράδοσιν καὶ εἰς τὴν σύζυγον αὐτοῦ Ἐλένην πολλάκις καθ' ἑαυτὴν ἐμφανισθεὶς ὁ Μάρτυς ἐγκαρδίως αὐτὴν καὶ ἐοτήριζεν εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ βίου. Αὕτη δὲ μετὰ τὸ μαρτύριον τοῦ ἱεροῦ αὐτῆς συζύγου, ἀφωσιωθεῖσα εἰς Χριστόν καὶ τὰς ἱερὰς βίβλους διαρκῶς μελετῶσα, ἔζησε τὸ λοιπὸν τοῦ βίου κατὰ Χριστόν προαισθανθεῖσα δὲ κατὰ τὴν παράδοσιν πρὸ τριῶν ἡμερῶν τὴν ἑαυτῆς τελευτὴν καὶ τὸν υἱὸν Ἰωάννην τὰ πρὸς σωτηρίαν εὐχθεῖσα, ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ. Πλεῖστοι δὲ συγγενεῖς τοῦ Ἁγίου καὶ νῦν σώζονται ἐν Ἡπείρῳ.

γελίας, καὶ συζύγου ἀφωσιωμένης καὶ ἀναρέτου στοργῆν καὶ τέκνου τρυφεροῦ καὶ φιλότατου τὸ φίλτρον τὰ πάντα ἀφήκε, μόνον ἵνα μὴ τὸν Χριστὸν ἀρνηθῆ. Διὸ καὶ ὁ Θεὸς αὐτὸν ἐδόξασε καὶ ἐχαρίτωσε καὶ πηγὴν ἱαμάτων τὸν τάφον του κατέστησε. Αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν

Καὶ εἶτα ἡ συνέχεια τοῦ Κανόνος:

Ῥοδὴ ε'. Ἐν τῇ καμίνῳ Ἀβραμαῖοι.

Τῶν ἱαμάτων τὴν θείαν χάριν, παρὰ Χριστοῦ κομισάμενος, θεραπείαις τὰς νόσους, καὶ τὰ πονηρὰ ἀπελαύνεις πνεύματα, τῶν προστρέχόντων μετὰ πίστεως.

Βεπὶ τῆς γῆς ἐναθλήσας, ἐν οὐρανοῖς ὑπεδέξω τὸν στέφανον, καὶ σὺν ἀγγέλοις καὶ ἀθληταῖς συγχορευεῖς, λαμπρῶς ἀγαλλόμενος.

Βασάνοις τοῖς ἀνυποῖστοις, τὸ σῶμά σου παραδέδωκας, τὰς ἀπειλὰς ὡς οὐδὲν λογισάμενος· διὸ καὶ τῆς οὐρανόθεν κληρουχίας κατηξίωσαι.

Θεοτοκίον.

Τὸ τοῦ Ὑψίστου ἡγιασμένον θεῖον σκήνωμα χαῖρε· διὰ σοῦ γὰρ δέδοται ἡ χαρὰ, Θεοτόκε, τοῖς κραυγάζουσιν: Εὐλογημένη Σὺ ἐν γυναιξίν, ὑπάρχεις πανάμωμε Δέσποινα.

Ῥοδὴ η'. Χεῖρας ἐκπετάσας.

Τὴν δι' ἀγχόνης τελείωσιν αἰρετισάμενος, εἰς Χεῖρας τοῦ Δεσπότου τὸ πνεῦμά σου παρα-

δέδωκας, μακάριε, τοὺς ὑπεναντίους ὡς μὴ ὄντα λογισάμενος.

Βυνόμως τὸν δρόμον ἀνύσας ἐνδοξε, κατὰ τὴν Παύλου φωνήν, τῆς δικαιοσύνης τὸν στέφανον ἀπειληφώς, πρεσβεύεις ὑπὲρ τῶν τιμώντων τὴν μνήμην σου.

Βπεσκίασεν ἐπὶ σέ, ἡ χάρις τῶν ἰαμάτων, καὶ τοὺς ποικίλως πάσχοντας θεραπεύεις, τῇ σοφῷ τῶν λειψάνων σου προστρέχοντας.

Θεοτοκίον.

Σὺ μόνη ἐν πάσαις γενεαῖς, Παρθένη Ἀχραντε, Μητήρ ἐδείχθης Θεοῦ· σὺ τῆς θεότητος γέγονας ἐνδιαίτημα πανάμωμε, μὴ φλογισθεῖσα τῷ πυρὶ τοῦ ἀπροσίτου φωτός· ὅθεν πάντες σε εὐλογοῦμεν, Μαρία Θεόνυμφε.

ᾠδὴ θ'. Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους.

Φωστήρ ἀναδειχθεῖς ἡμῖν, καὶ καλλνίκις, καταυγάζεις πάντας τοὺς πιστοὺς, ταῖς μαρτυρικαῖς σου αὐγαῖς, τοὺς τὴν μνήμην σου ἐορτάζοντας μετὰ πόθου καὶ πίστεως.

Πῆς πλάνης καθελὼν τὸ ὀχύρωμα, τοὺς πιστοὺς εὐφροσύνης ἐνέπλησας· καὶ ἐν οὐρανοῖς ἤδη ἀγαλλόμενος, πρεσβεύεις ὑπὲρ ἡμῶν, τρισμάκαρ Γεώργιε.

Βύωδει μύρω τὰς ψυχὰς, τῶν ἐκτελούντων τὴν μνήμην σου μακάριε, μυρίζεις ξενοπρεπῶς,

ἐν τῷ σεπτῷ τεμένει σου, παννουχίως ἱσταμένων σοι.

Θεοτοκίον.

Η πάντων δεσπόζουσα τῶν ποιημάτων, τῷ ἁλαῷ σου δώρησαι τὰ τῆς νίκης τρόπαια, τὸν δυσμενῆ τεθεῖσα ὑπόσπονδον τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἵνα σε ὡς Θεοτόκον μεγαλύνωμεν.

Ὁ Εἰσμός.

Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους ἐξ ἀλαξεύτου Σοῦ, Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτήθη Χριστός, συνάψας τὰς διεστώσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνωμεν.

Ἐξαποστειλᾶριον. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Μετὰ σπουδῆς συνέλθωμεν, ἐν τῷ σεπτῷ τεμένει, τοῦ ἀθλοφόρου μάρτυρος, καὶ κλεινοῦ Γεωργίου, καὶ τὴν ἐπέτειον μνήμην αὐτοῦ πανηγυρίσωμεν· ὅστις παθῶν ὑπὲρ Χριστοῦ, δόξαν ἀκήρατον ἔσχε, τοῦ ἐκτελεῖν διηνεκῶς, χάριτας ἰαμάτων.

Εἶτα «Πᾶσα πνοή» καὶ οἱ «Αἶνοι».

Εἰς τοὺς Αἶνους: Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Κιωαννίνων ἡ πόλις πανηγυρίζει φαιδρῶς, τὴν μνήμην σου τιμῶσα τὴν ἐπέτειον τόθω· κειμήλιον γὰρ ἔσχε καὶ θησαυρόν, τὴν πανέντιμον

θήκην σου, ἐξ ἧς ἀένναος χάρις καὶ θαψιλῆς
ιαμάτων ἀναβλύζεται.

“Ομοιον.

Εν ταῖς ἐσχάταις ἡμέρας, μάκαρ Γεώργιε,
βάλλησας ἐπαξίων στεφάνων ἡξιότης· διὸ καὶ
συγχορεύων ἐν οὐρανοῖς, ταῖς αὐλοῖς δυνάμε-
σιν, οὐ διαλείπεις πρεσβεύων ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν
τὴν μνήμην ἐκτελούντων σου.

“Ομοιον.

Ος ἐνστασιν τὴν ὑστάτην ἔργῳ ἐκράτυνας,
ἔιστώσ προὐ τῶν τυράννων, ἠλάλαξαν ἐνθέως.
οὐράνιαι χορεῖται, τῆς σῆς ψυχῆς, τὸ στερρόν,
εὐφημήσασαι· ὡς ἤτηθεις δὲ ὁ δράκων ὁ σκο-
λιός, ἐναθλίως ἐξολώλυξεν.

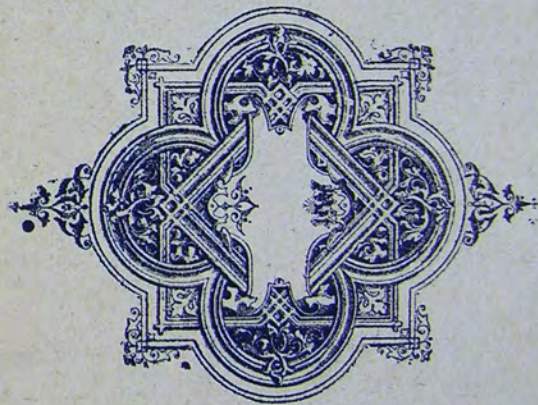
Δόξα. ἦχος πλ. β’.

Πρόν νέον ἀθλητήν, καὶ γενναῖον ὀπλίτην,
θεύφημιῶν στέμμασιν ἀναδῆσωμεν Γεώργιον,
ὃς ἀνατέταλκεν ἡμῖν διὰ τοῦ μαρτυρίου, ὡς
Ἰωάννης ὁ κλεινός, τῆς πικρίδος τὸ εὖχος.
Χαίρετε οὖν δυὰς μακαρία, ἀστέρες παμφεῖς
ἀποστίλδοντες ἐν τῷ ἐσμῷ τῶν μαρτύρων τοῦ
νοητοῦ στερεώματος· οἱ κλέει ἀπλέτῳ περιβα-
λόντες τὸ πάτριον ἔδαφος, καὶ τὸν δυσώδη λά-
ρυγγα τῆς κατωφρυωμένης ψευδοσοφίας ἀπο-
φράξαντες ὡς ἔχοντες οὖν παρρησίαν πρὸς Θεόν,
μὴ διαλίπητε δεόμεθα, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύοντες.

Καὶ νῦν. Θεοδοκίον.

Θεοτόκε, Σὺ εἶ ἡ ἀμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλα-
στήσασα τὸν θησαυρὸν τῆς ζωῆς. Σὲ ἱκε-
τεύομεν, πρέσβευε Δέσποινα, μετὰ τοῦ ἀθλο-
φόρου, καὶ πάντων τῶν ἁγίων, ἐλεηθῆναι τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ.

Ἦδὴ γ' καὶ σ'

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Πράξεων τῶν Ἀποστόλων τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Πραξ. ιβ'. 1-12). 41

Κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἐπέβαλεν Ἡρώδης ὁ βασιλεὺς τὰς χεῖρας, κακῶσαι τινὰς τῶν ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας. Ἀνείλε δὲ Ἰάκωβον, τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἰωάννου, μαχαίρα. Καὶ ἰδὼν, ὅτι ἀρεστὸν ἐστὶ τοῖς Ἰουδαίοις, προσέθετο συλλαβεῖν καὶ Πέτρον (ἦσαν δὲ αἱ ἡμέραι τῶν ἀζύμων) ὃν καὶ πιάσας ἔθετο εἰς φυλακὴν, παραδούς τέσσαρσι τετραδίοις στρατιωτῶν φυλάσσειν αὐτόν, βουλόμενος μετὰ τὸ Πάσχα ἀναγαγεῖν αὐτὸν τῷ λαῷ. Ὁ μὲν οὖν Πέτρος ἐτηρεῖτο ἐν τῇ φυλακῇ· προσευχὴ δὲ ἦν ἐκτενὴς γινομένη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ αὐτοῦ. Ὅτε δὲ ἐμελλεν αὐτὸν προάγειν ὁ Ἡρώδης, τῇ νυκτὶ ἐκείνῃ ἦν ὁ Πέτρος κοιμώμενος μεταξὺ δύο στρατιωτῶν, δεδεμένος ἀλύσει δις· φύλακές τε πρὸ τῆς θύρας ἐτήρουν τὴν φυλακὴν. Καὶ ἰδοὺ Ἄγγελος Κυρίου ἐπέστη, καὶ φῶς ἔλαμψεν ἐν τῷ οἰκήματι· πατάξας δὲ τὴν πλευρὰν τοῦ Πέτρου,

ἤγειρεν αὐτόν, λέγων· Ἀνάστα ἐν τάχει. Καὶ ἐξέπεσον αὐτοῦ αἱ ἀλύσεις ἐκ τῶν χειρῶν. Εἶπέ τε ὁ Ἄγγελος πρὸς αὐτόν· Περιζῶσαι, καὶ ὑπόδησαι τὰ σανδάλιά σου. Ἐποίησε δὲ οὕτω. Καὶ λέγει αὐτῷ· Περιβαλοῦ τὸ ἱμάτιόν σου καὶ ἀκολούθει μοι. Καὶ ἐξελθὼν ἠκολούθει αὐτῷ· καὶ οὐκ ᾔδει ὅτι ἀληθὲς ἐστὶ τὸ γινόμενον διὰ τοῦ Ἀγγέλου· ἐδόκει δὲ ὄραμα βλέπειν. Διελθόντες δὲ πρῶτην φυλακὴν καὶ δευτέραν, ἦλθον ἐπὶ τὴν πύλην τὴν σιδηρὰν, τὴν φέρουσαν εἰς τὴν πόλιν, ἧτις αὐτομάτῃ ἠνοίχθη αὐτοῖς· καὶ ἐξελθόντες προῆλθον ρύμην μίαν· καὶ εὐθέως ἀπέστη ὁ Ἄγγελος ἀπ' αὐτοῦ. Καὶ ὁ Πέτρος γενόμενος ἐν ἑαυτῷ, εἶπε· Νῦν οἶδα ἀληθῶς, ὅτι ἐξαπέστειλε Κύριος τὸν Ἄγγελον αὐτοῦ, καὶ ἐξείλετό με ἐκ χειρὸς Ἡρώδου, καὶ πάσης τῆς προσδοκίας τοῦ λαοῦ τῶν Ἰουδαίων.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

(Ἰωάν. ιβ'. 17-ις'. 3). 2

Ἔπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς. Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπάτε ἀλλήλους. Εἰ ὁ κόσμος ὑμᾶς μισεῖ, γινώσκετε ὅτι ἐμὲ πρῶτον μεμίσηκεν. Εἰ ἐκ τοῦ κόσμου ἦτε, ὁ κόσμος ἂν τὸ ἴδιον ἐφίλει· ὅτι δὲ ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ ἐστέ, ἀλλ' ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς ἐκ τοῦ κόσμου, διὰ τοῦτο μισεῖ ὑμᾶς ὁ κόσμος. Μνημονεύτε τοῦ λό-

γου. οὐ ἐγὼ εἶπον ὑμῖν· Οὐκ ἔστι δοῦλος μείζων τοῦ κυρίου αὐτοῦ. Εἰς ἐμέ ἐδίωξαν, καὶ ὑμᾶς διώξουσιν· εἰ τὸν λόγον μου ἐτήρησαν, καὶ τὸν ὑμέτερον τηρήσουσιν. Ἀλλὰ ταῦτα πάντα ποιήσουσιν ὑμῖν διὰ τὸ ὄνομά μου, ὅτι οὐκ οἶδασι τὸν πέμψαντά με. Εἰ μὴ ἦλθον καὶ ἐλάλησα αὐτοῖς, ἁμαρτίαν οὐκ εἶχον νῦν δὲ πρόφασιν οὐκ ἔχουσι περὶ τῆς ἁμαρτίας αὐτῶν. Ὁ ἐμέ μισῶν, καὶ τὸν Πατέρα μου μισεῖ· Εἰ τὰ ἔργα μὴ ἐποίησα ἐν αὐτοῖς, ἃ οὐδεὶς ἄλλος πεποίηκεν, ἁμαρτίαν οὐκ εἶχον· νῦν δὲ καὶ ἐωράκασι καὶ μεμισήκασι καὶ ἐμέ καὶ τὸν Πατέρα μου. Ἀλλ' ἵνα πληρωθῇ ὁ λόγος ὁ γεγραμμένος ἐν τῷ νόμῳ αὐτῶν· Ὅτι ἐμίσησάν με δωρεάν. Ὅταν δὲ ἔλθῃ ὁ Παράκλητος, ὃν ἐγὼ πέμψω ὑμῖν, παρὰ τοῦ Πατρὸς, (τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὃ παρὰ τοῦ Πατρὸς ἐκπορεύεται), ἐκεῖνος μαρτυρήσει περὶ ἐμοῦ. Καὶ ὑμεῖς δὲ μαρτυρεῖτε ὅτι ἀπ' ἀρχῆς μετ' ἐμοῦ ἔστε. Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν, ἵνα μὴ σκανδαλισθῆτε. Ἀποσυναγώγους ποιήσουσιν ὑμᾶς· ἀλλ' ἔρχεται ὥρα, ἵνα πᾶς ὁ ἀποκτείνας ὑμᾶς δόξῃ λατρείαν προσφέρειν τῷ Θεῷ.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ :

« Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν. Ἀλληλούϊα ».

Τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου :

Ἦχος πλάγ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸν πανεύφημον μάρτυν Χριστοῦ Γεώργιον, Ἰωαννίνων τὸ κλέος καὶ πολιοῦχον στεφθόν, ἄσμασιν ἐγκομίωμιν ἀνευφημίσωμεν· ὅτι ἐνήθησε λαμπρῶς, καὶ κατήνεγκεν ἐχθρόν, τοῦ Πνεύματος τῆς δυνάμει· καὶ νῦν ἀπαύστως πρεσβεύει, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ ἀπόλυσις.

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ

Εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἁγίου
(Εἰς Ἰαμβικὸν μέτρον)

Σεπτὸν δέμας μάρτυρος κἄν κεύθεις, τάφε,
Ἄλλ' οὐ χάριν κρύψεις, ἦν θείαν λάχε.
Ἰαμάτων γὰρ ἀφθόνους βρῦει ρύσεις
Τοῖς ποικίλων πάσχουσιν ἐκ νοσημάτων,
Παθῶν δυσαλθῶν κεκρατημένοις ὑπο.
Ἐεὸν δὲ οὐδὲν εἰ τελεῖ τεραστίους
Πράξεις ὁ Χριστοῦ παθῶν πίστεως ὑπερ.

Μετάφρασις.

Ἄν καὶ κρύπτῃς, ὦ τάφε, τὸ ἱερὸν σῶμα
[τοῦ μάρτυρος,
Ἄλλὰ δὲν εἰμπορεῖς νὰ κρύψῃς τὴν θείαν
[χάριν, τῆς ὁποίας οὗτος ἤξιώθη.
Διότι ἀναβλύζει ἀφθόνους τὰς πηγὰς τῶν ἰα-
[μάτων
Εἰς ἐκείνους, ποῦ πάσχουν ἀπὸ διάφορα νο-
[σήματα
Καὶ κατέχονται ἀπὸ δυσθεράπευτα πάθη.
Οὐδόλως ὁμοῦ εἶνε παράδοξον ἂν τελῆ θαύ-
[ματα
Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐμαρτύρησε χάριν τῆς πί-
[στεως τοῦ Χριστοῦ.

ΤΑ ΓΝΩΣΤΟΤΕΡΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΣΕΟΥ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ ΕΞ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Ιον. Θαύματα ἐπὶ τοῦ τοῦ τάφου τοῦ ἁγίου.

Α'. Μία γυνὴ ἀπὸ τὴν Λαονίτσαν τοῦ Ζαγορίου, Στα-
μάτα ὀνομαζομένη, ἔχουσα τὴν δεξιάν της χεῖρα παράλυ-
τον καὶ ἀκίνητον ἀπὸ δύο μηνῶν, ἀκούσασα τὴν θαυματουργ-
γὸν δύναμιν τοῦ Ἁγίου, παρέλαβε τὸν πατέρα της καὶ
τὸν πενθερόν της καὶ ἔδραμε εἰς τὸν τάφον αὐτοῦ. Ἦτο
Σάββατον ἑσπέρας καὶ ὄλην τὴν νύκτα τῆς Κυριακῆς δι-
ενυκτέρευσε ἢ εὐλαθῆς γυνὴ ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἁγίου,
πλήρης ἀπὸ κατάνυξιν καὶ πίστιν. Καὶ ὁ ἅγιος ἐθαυματούρ-
γησεν τὴν Κυριακὴν τὸ πρωτὶ εὐρέθη ὑγιῆς καὶ δοξάζουσα
τὸν ἅγιον ἀνεχώρησε μετὰ τῆς συνοδείας της εἰς τὸν τό-
πον αὐτῆς.

Β'. Παιδίον ὀκταετῆς, ἀπὸ τὰ περίχωρα τῶν Ἰωαννί-
νων, τὸ ὁποῖον εἶχε γεννηθῆ παράλυτον κατὰ τοὺς πόδας
καὶ ἄλαλον, τεθὲν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἁγίου, μαζὶ μὲ πολ-
λοὺς ἄλλους ἀσθενεῖς, ἐθεραπεύθη καὶ ἤρχισε νὰ ὁμιλῇ
καὶ νὰ περιπατῇ ἐλεύθερα, πρὸς μεγάλην ἐκπλήξιν ὄλων,
οἵτινες ἐδόξαζον τὸν Θεόν, τὸν θαυμαστὸν ἐν τοῖς ἁγίοις
Αὐτοῦ.

Γ'. Δύο ἀδελφία μικρά, τὸ ἓν ἄρρεν, τεσσάρων ἐτῶν, καὶ
τὸ ἄλλο θῆλυ, ὀκτῶ ἐτῶν, παράλυτα καὶ τὰ δύο εἰς τοὺς
πόδας, ἐθεραπεύθησαν διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ Ἁγίου.

Δ'. Ἐπίσης ὀκταετῆς παιδίον ἀπὸ τὸ χωρίον Λόγγου
τῆς ἐπαρχίας Δρυϊνουπόλεως, παράλυτον ἐν γενετῆς, προσ-
ελθὸν εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἁγίου ἐθεραπεύθη.

Ε'. Ἀλλὰ καὶ ἄλλο παιδίον ἀπὸ τὸ χωρίον Δολιανὰ
τῆς Ἠπείρου, τετραετῆς τὴν ἡλικίαν, παθὸν εἰς ἡλικίαν

ένος ἔτους παράλυσιν, ἐβασανίζετο ἀπὸ τὴν νόσον· ὅταν δ' ἡ μήτηρ του Δέσπω τὸ ἔφερε καὶ προσεκύνησε τὸν τάφον τοῦ Ἁγίου, παρυσθὲς ἐθεραπεύθη.

Γ'. Καὶ κόρη τις δωδεκαετής, ἀπὸ τὸ Μέτσοβον, φοβερῶς ἀπὸ ἐτῶν πάσχουσα ἐκ σεληνιασμοῦ, προσελθοῦσα μετὰ πίστεως εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἁγίου, ἐθεραπεύθη.

Ζ'. Γυνὴ δέ τις Αἰκατερίνα, ἐκ Πραμάντων τῶν Τζουμέρκων, ὑποφέρουσα ἀπὸ δεινοῦς πόνους τῶν σπλάγχχνων τῆς, ἐθεραπεύθη ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἁγίου.

Η'. Ἄλλη δέ τις γυνή, Στασινή ὀνομαζομένη, ἐκ Κριπέθου, δεινῶς πάσχουσα ἀπὸ κνισμὸν (φαγοῦραν) ὀλοκλήτου τοῦ σώματος, μετέδωκε κατὰ κληρονομικότητα τὴν νόσον τῆς καὶ εἰς τὸ νεογέννητον τέκνον τῆς. Παρακινουμένη δ' ὑπὸ πολλῶν ἵνα μεταβαίνουσα εἰς Ἰωάννινα θεραπευθῆ ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ ἱατροῦς, αὐτὴ πλήρεις πίστεως ἀνεβόησεν ὅτι πρὸς τὸν ἀληθινὸν ἱατρόν, τὸν Ἁγίον Νεομάρτυρα Γεώργιον, θέλει μεταβεῖ. Καὶ οὕτως ἐλθοῦσα εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἁγίου μετὰ τὸ τέκνον τῆς καὶ μετὰ πίστεως ἐπικαλεσθεῖσα τὴν βοήθειαν αὐτοῦ, ἐθεραπεύθη τελείως αὐτὴ καὶ τὸ τέκνον τῆς.

Θ'. Ἰωάννης τις Κολιοῦ, ἀπὸ τὸ χωρίον Ρωμανῶν τοῦ Σουλίου, ἔχων θυγατέρα βασανιζομένην ἀπὸ φοβερὸν σεληνιασμὸν χρόνους ἑνδεκα, ἐλθὼν εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἁγίου ἔλαβεν ἐξ αὐτοῦ μετ' εὐλαθείας ὀλίγον χῶμα καὶ ὀλίγον κηρίον ἀπὸ τὰς λαμπάδας, αἵτινες ἔκαιον εἰς τὸν τάφον καὶ τὸ μὲν ἀναμίξας εἰς τὸ ὕδωρ ἔδωκεν εἰς τὴν κέρην του καὶ τὸ ἔπιεν, μετὰ τὸ κηρίον δὲ ἐκάπνισεν αὐτήν. Ἦ πίστις τοῦ πατρὸς θαυματουργήσῃ! Καὶ ἡ κόρη ἰάθη ἀπὸ τῆς νόσου καὶ ὁ εὐγνώμων πατήρ ἐδοξολόγησεν τὸν Ἁγίον καὶ διελάλησε πιστῶς τὸ θαῦμα εἰς τὸν Μητροπολίτην Ἰωακείμ, τὸν μετέπειτα ἀπὸ Κυζίκου πατριαρχεῦσαντα.

Ι'. Ἡ σύζυγος Βησσανιώτου τινός, Ἀναγνώστου Οἰκονόμου ὀνομαζομένου, πάσχουσα ἀπὸ παραλυσίαν γενικὴν τοῦ σώματος ὅλου, ἐθεραπεύθη ἀλειφθεῖσα μετὰ τὸ ἔλαιον τῆς κανδήλας, ἣτις ἔκαιε ὑπεράνω τοῦ τάφου τοῦ Ἁγίου.

ΙΑ'. Ομοίως δὲ καὶ Παρασκευή τις, ἀπὸ τὸ χωρίον Κοτζανόπουλον τῆς Λάμαρης καταγομένη καὶ ἀπὸ τὴν ἰδίαν

τρομερὰν νόσον ὑποφέρουσα, ἀπεφάσισε νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἁγίου πρὸς θεραπείαν. Ἐνῶ δὲ ἦτο ἐπάνω εἰς τὸ ἄλογον, ἐρχομένη πρὸς τὸν Ἁγίον, ἤρχισε νὰ αἰσθάνεται τὸν ἑαυτὸν τῆς καλῶς διὰ καὶ καταβάσα ἀπὸ τὸν ἵππον, ἤρχισε μικρὸν κατὰ μικρὸν νὰ περιπατῆ καὶ ἕως ὅτου ἔφθασεν εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἁγίου, ἀνέκτησε πλήρως τὴν ὑγείαν τῆς.

ΙΒ'. Ἄλλη δέ τις γυνὴ ἀπὸ τὴν Καστανιά τοῦ Ἀσπροποτάμου, Χάηδω ὀνομαζομένη, ἔπασχε τρομερὰ καὶ αὐτὴ ἀπὸ παραλυσίαν ὅλου τοῦ σώματος τῆς. Ἐνῶ δὲ ἐτοιμάζετο νὰ υπάγῃ εἰς Μέτσοβον, ἵνα συμβουλευθῆ τὸν ἐκεῖ ἱατρόν, εἶδε ἐν ὀνείρῳ νέον τινα φουστανελλόφορον, γεμάτον γλυκύτητα καὶ σοβαρότητα, ὅστις τὴν διατάσσει ἀθηντικῶς νὰ μὴ μεταβῆ εἰς τὸ Μέτσοβον, ἀλλ' εἰς Ἰωάννινα πρὸς θεραπείαν τῆς· διότι ὑπάρχει ἐκεῖ καλὸς ἱατρός. Ὅταν δ' ἡ γυνὴ τοῦ ἀπάντησεν ὅτι δὲν ἔχει ἄλογον καὶ ἄνθρωπον νὰ τὴν μεταφέρῃ εἰς Ἰωάννινα, ὁ νέος τῆς ἀπήντησεν ὅτι καὶ ἄλογον θὰ εὗρεθῆ καὶ ἄνθρωπος θὰ ἔλθῃ. Καὶ ὄντως ὁ Ἁγίος—διότι, ὡς ἀπεδείχθη, αὐτὸς ἦτο ὁ φουστανελλόφορος νέος—ἔξετέλεσε τὸν λόγον του. Τὴν πρώϊαν ἐξυπνίσασα ἔντρομος ἡ γυνὴ, εἶδεν εἰς τὴν αὐλήν τῆς Χριστιανὸν τινα ὅστις, ἀφοῦ τὴν ἐτοποθέτησεν εἰς τὸ ἄλογόν του, τὴν ἔφερεν εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἁγίου. Καὶ τὸ μέγα θαῦμα ἔγεινε! Καὶ ἐθεραπεύθη τελείως ἡ γυνὴ ἐκείνη ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη καὶ ἐδόξαζε τὸν Ἁγίον. Διεπιστώθη δὲ τὸ θαῦμα τοῦτο, καθὼς καὶ πλεῖστα ἄλλα, ὑπὸ πολλῶν αὐτοπτῶν μαρτύρων, ἐνώπιον τοῦ μνησθέντος Μητροπολίτου Ἰωαννίνων κτῆ Ἰωακείμ καὶ πολλῶν ἄλλων προκρίτων.

ΙΓ'. Τοῦ Ζαβογιάννου Καλαρυκιώτου ἡ σύζυγος παθοῦσα τὰς φρένας καὶ πολλὰ εἰς ἱατροὺς δαπανήσασά ἐν Κερκύρα καὶ ἀλλαχοῦ, ἔτυχε ἐντελοῦς ἰάσεως, ἀλειφθεῖσα δι' ἔλαιον ἀπὸ τὴν ἱερὰν κανδήλαν τοῦ τάφου τοῦ Ἁγίου διὰ καὶ εὐγνωμονῶν ὁ σύζυγος αὐτῆς ἀπέστειλεν εἰς τὸν ἐν Ἰωαννίνοις Ναὸν τοῦ Ἁγίου τάλληρα εἰκοσι πέντε.

ΙΔ'. Κόρη δέ τις ἐκ τοῦ χωρίου Καστανιά τοῦ Ἀσπροποτάμου, πάσχουσα ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἐκ σεληνιασμοῦ, ἐπικαλεσθεῖσα τὴν βοήθειαν τοῦ Ἁγίου, καθ' ἣν στιγμήν ἐπρό-

καιτο να ενοχληθῆ ἀπὸ τὸ πάθος, ἐθεραπεύθη διὰ παντὸς θαυμασίως καὶ διελάλησε τὸ θαῦμα εἰς τοὺς συγχωρίους της. Οὗτοι δ' ἐλθόντες εἰς Ἰωάννινα τὸ διηγήθησαν πάλιν ἀξιόπιστως.

Βον. Θαύματα ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Ἁγίου.

Α'. Κατ' Ἀπρίλιον τοῦ σωτηρίου ἐτοῦς 1853 υἱὸς τις τοῦ Οἰκονόμου τῆς Μητροπόλεως Ἰωαννίνων, Γεώργιος ὀνόματι, δεινῶς σεληνιαζόμενος, ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἁγ. Γεωργίου καὶ ἐκεῖ, ὡς ἐν ἱερῷ θαυματουργῷ τόπῳ, ἔμεινεν ἐν προσευχῇ, νηστείᾳ καὶ ἐγκρατείᾳ ἡμέρας τεσσαράκοντα, ἐπικαλούμενος τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου διὰ τὴν θεραπείαν του. Καὶ ἔτυχε τοῦ ποθουμένου, θεραπευθεὶς ἐντελῶς.

Β'. Κόρη τις ἐκ Λαήστης τοῦ Ζαγορίου, Σούλτω ὀνομαζομένη, ἔπαθε βαρυτάτην νόσον τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἔχασε καὶ τὸ φῶς της. Πλὴν ὀδηγηθεῖσα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ μακαρίου Νεομάρτυρος Γεωργίου καὶ ἐκεῖ ἀπὸ καρδίας συντετριμμένης καὶ πνεύματος τεταπεινωμένου μετὰ πίστεως προσευχομένη εἰς τὸν Ἁγίον, ἔτυχε θεραπείας καὶ ἀνέκτησε τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν της. Πλήρης δὲ χάρας καὶ ἀγαλλιάσεως αὐτὴ καὶ οἱ γονεῖς της ἐδόξαζον τὸν Θεόν, τὸν τόσα θαυμάσια ποιῶντα διὰ τοῦ ἁγίου Αὐτοῦ.

Τὸ θαῦμα τοῦτο ἐτελέσθη κατὰ Μάϊον τοῦ 1853 ἀπὸ Χριστοῦ ἐτους.

Γ'. Τῇ δὲ 19' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς Μαΐου ἄλλο περιλαμπρον τοῦ Ἁγίου θαῦμα ἔλαβε χώραν ἐν τῷ ἱερῷ αὐτοῦ οἴκῳ. Εὐγενία τις, κόρη ἑγγαμος τοῦ Γεωργίου Ἰωάννου Δερβένου καὶ τῆς Σωσάννης, καταγομένης ἐκ Μονοδενδρίου τοῦ Ζαγορίου, ἔπαθε παράλυσιν τῶν κάτω ἁκρῶν αὐτῆς καὶ δὲν ἠδύνατο ποσῶς νὰ κινηθῆ. Μετὰ μῆνας δὲ πέντε, ἢ ἡ δυνηθεῖσα νὰ θεραπευθῆ ὑπὸ τῶν ἰατρῶν τῆς πατρίδος της, ἐκομίσθη ὑπὸ τῶν γονέων της εἰς Ἰωάννινα, ἵνα ἐκεῖ, ὑπὸ καλλιτέρων ἰατρῶν ἐπιμελουμένη, τύχῃ τῆς ποθητῆς θεραπείας.

Πλὴν ἡ Εὐγενία ἔστον καὶ οἱ γονεῖς της ἐπροτίμησαν, ἀντὶ τῶν ἰατρῶν, κατ' εὐθείαν νὰ πορευθῶσιν εἰς τὸν σептὸν οἶκον τοῦ Νεομάρτυρος καὶ ἐκεῖ ἔμειναν νηστεύοντες

καὶ προσευχόμενοι καὶ τὴν θεραπείαν ἀπὸ τὸν Ἁγίον ἐκζητοῦντες. Καὶ ὦ τοῦ θαύματος! Τὴν ἐπαύριον ἐν μέσῃ μεσημβρίᾳ, ἐνῶ ἦτο ἡ Εὐγενία μόνη καὶ προσήχετο, ἠσθάνθη σεισμόν καὶ παρευθεὶς ἠσθάνθη τὰ ἕως τὴν στιγμὴν ἐκείνην παραλελυμένα μέλη της νὰ ἀναλαμβάνουν τὴν προτέραν τῶν εὐκινήσαν καὶ δύναμιν. Διὸ καὶ πηδίσασα ἀπὸ τῆς κλίνης της, ὡς ὑπὸ θείας δυνάμεως ὠθουμένη, ἐστάθη εἰς τοὺς πόδας της καὶ ἤρχισε νὰ βαδίξῃ τελείως ὑγιῆς καὶ καὶ στερεά, καθὼς ἦτο προτοῦ ἀσθενήσῃ.

Ἦμνολογοῦσα δὲ τὸν Θεὸν καὶ δοξάζουσα τὸν Ἁγίον, ἐκάλεσε τοὺς γονεῖς της, οὔτινες, ἰδόντες τὸ θαῦμα, πλήρεις πίστεως καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Ἁγίον τὸ διεκήριξαν εἰς ἅπασαν τῶν Ἰωαννίνων τὴν πόλιν. Διὸ καὶ λαὸς πολλὸς πάσης ἡλικίας καὶ φύλου καὶ τάξεως, ἔσπευσαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Νεομάρτυρος καὶ βλέποντες ἰδίως ὀφθαλμοῖς τὴν θεραπευθεῖσαν, ἐπέθοντο περὶ τοῦ θαύματος καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεόν, τὸν θαυμαστόν ἐν τοῖς ἁγίοις Αὐτοῦ.

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΤΟΥ ΕΞ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

(ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΜΕΓΑΝ ΣΥΝΑΞΑΡΙΣΤΗΝ) *

Τῇ ΙΖ'. Ἰανουαρίου μνήμην ποιοῦμεν τοῦ ἁγίου μάρτυρος ΓΕΩΡΓΙΟΥ τοῦ νέου, τοῦ ἐκ τῆς κόμης Τζούρχλη, τῆς ἐπαρχίας Γρεββενῶν τῶν Ἰωαννίνων Κατὰ τὸ 1838 ἀπὸ Χριστοῦ ἔτος, Ἰανουαρίου εἰς τελειωθέντος.

Οὗτος ὁ εὐλογημένος νέος ἀθλητής, καὶ μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Γεώργιος, τὸ καύχημα τῶν Ἰωαννίνων, καὶ ὁ ποταμὸς τῶν θαυμάτων, ἡ πτώσις τῶν ἀπίστων, καὶ ἡ ἀνάστασις τῶν πιστῶν, ἦτο ἐκ τῆς ἐπαρχίας τοῦ ἁγίου Γρεββενῶν, ἀπὸ ἐν χωρίον Τζούρχλη ὀνομαζόμενον· οἱ γονεῖς του ἦσαν πάμπτωχοι, Κωνσταντῖνος καὶ Βασίλω ὀνομαζόμενοι, ἐργαζόμενοι τὴν γεωργικὴν τέχνην. Οὕτως δὲ τοῦ ἁγίου ζῆτος εἰς ἡλικίαν ὀκτῶ ἐτῶν, ἔμεινε ἀπὸ γονεῖς ὀρφανός, ὅθεν ὑπετάσσετο εἰς τὸν ἀδελφόν του καὶ τὴν ἀδελφήν του. Λοιπὸν, καθὼς ἠκολούθησαν πολλὰ ἀνωμαλία, καὶ ἔτρεχον πολλοὶ Ἀλβανοὶ καὶ ἄλλα στρατεύματα ἄνω καὶ κάτω, ἐπροσκολλήθη καὶ οὗτος ὁ εὐλογημένος μετὰ τινος Ἀγάδες ὑπομίσθιος. Ἐπειτα ὀλίγον κατ' ὀλίγον παρελθόντος τοῦ καιροῦ, ἐπροσκολλήθη μετὰ τὸν Χατζῆ Ἀβδουλᾶν, ἓνα ἐκ τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ Ἰμὶν πασσᾶ, μετὰ τὸν ὁποῖον ἔκαμε περίπου ὀκτῶ ἔτη, μετερχόμενος τὸν ἵπποκόμον.

* Διεσκευάσθη ἐκ τοῦ παρυμνήματος τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου τῆς ἐκδόσεως Δουκάκη.

Ἐπειδὴ λοιπὸν ἦτο καὶ μετὰ αὐτὸν πρότερον, καθὼς συνειθίζον οἱ Ἀγαρηνοὶ, καὶ διὰ πολλὰ αἴτια, δὲν τὸν ἐκάλουσαν μετὰ τὸ ὄνομα του, ἀλλὰ τὸν ἐκράζον «Αἷ, Γκισοῦρ Χασᾶν», αὐτὸς ὅμως ἐφρόνεται τὰ τῶν Χριστιανῶν· οἱ περισσότεροὶ ὅμως δὲν τὸν ἐνόμιζον διὰ Χριστιανόν, ἀλλὰ διὰ Τοῦρκον. Λοιπὸν τί ἠκολούθησεν; Καθὼς δὲ Ἰμὶν πασσᾶς ἦλθεν τὸ δεύτερον ἡγεμὼν εἰς Ἰωάννινα, εἰς τὸ 1836 ἔτος, ἔχων καὶ τὸν Χατζῆ Ἀβδουλᾶν ὁμοῦ μετὰ τὸν εὐλογημένον Γεώργιον, κατὰ τὴν διαμονὴν του αὐτὴν ὁ Γεώργιος διὰ παρακινήσεως μερικῶν φίλων του ἠρραβωνίσθη μετὰ μίαν νέαν Ἑλένην ὀνομαζομένην, ὀρφανὴν ἀπὸ γονεῖς καὶ προστατευομένην ἀπὸ μίαν θείαν τῆς Θεοφανῶ καλουμένην· εἶχε δ' αὐτὴ καὶ δύο ἀδελφοὺς Ἀλέξιον καὶ Κωνσταντῖνον τὸ ὄνομα. Λοιπὸν ἡ κόρη αὐτῆ, ὅσον εἰς τὰ σωματικὰ ἦτον πάμπτωχη, τόσο εἰς τὰ ψυχικὰ ἦτο πλουσιωτάτη, φρονιμωτάτη, καὶ θεόφοβος, καθὼς πολλοὶ μαρτυροῦν καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος τὴν εἶδον πολλάκις, (ὡς περίεργος εἰς αὐτὰ).

Ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν, ὅπου τὴν ἠρραβώνισεν ἡ θεία τῆς μετὰ τὸν εὐλογημένον Γεώργιον, τί ἠκολούθησεν; Τοῦρκός τις Ἰωαννίτης Χόντζας, γνωρίζων τὸν ἅγιον καὶ πρότερον, ὡν φανατικὸς καὶ στηριζόμενος εἰς τὴν ὀνομασίαν μᾶλλον (γκισοῦρ-Χασᾶν) τοῦ ἁγίου ἢ εἰς τὴν ἀλήθειαν, συκοφαντεῖ τὸν εὐλογημένον· «Βρέ, τοῦ λέγει, σὺ εἶσαι Τοῦρκος, πῶς θέλεις νὰ πάρῃς χριστιανὴν γυναῖκα»; Ὁ δὲ ἅγιος λέγει πρὸς αὐτόν. «Ἐγὼ ὡς Χριστιανὸς ὅπου εἶμαι, ζητῶ νὰ πάρω χριστιανὴν γυναῖκα»· ἐκεῖνος ὅμως ὁ τρισκατάρατος, τρέχει μόνος του εἰς τὸν Μεχκεμέ, καὶ συκοφαντεῖ τὸν εὐλογημένον λέγων, ὅτι Τοῦρκός τις ζητεῖ νὰ πάρῃ γυναῖκα μίαν χριστιανὴν, ἐν ᾧ τὸν γνωρίζω διὰ Τοῦρκον.

Καὶ οὕτω φέρει τὸν εὐλογημένον Γεώργιον εἰς τὸ δικαστήριον.

Ἐκεῖ ὁ ἅγιος ἐρωτᾶται καὶ ἀποκρίνεται θαρσαλέως πρὸς τὸν Κριτῆν, ὅστις τὸν ἀπειλεῖ λέγων· «βρέ ἐδῶ μαρτυρεῖ ὅτι εἶσαι Τοῦρκος;» Λέγει ὁ ἅγιος, «ὄχι, χριστιανὸς ἤμουν καὶ εἶμαι,» συγχρόνως δὲ ἔκαμε καὶ τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ. Ἐτῆεν ὅμως ἐκεῖ καὶ ἓνας φίλος τοῦ ἁγίου, ὁ ὁποῖος ὡν γεγυμνασμένος εἰς τὴν τουρκικὴν διάλεκτον, ἔχων δ' ἐν ταῦτῳ καὶ μίαν ἑκτακτον εὐτολμίαν, ἀντέκρουε πάντοτε τοὺς λόγους τοῦ Κριτῆ, ἐπειδὴ ὁ ἅγιος ἦτο φύσει ὀλιγόλογος. Ὁ κριτῆς τότε

ἀπεφάσισε καὶ τὸν ἔστειλε πρὸς τὸν βεζύρη. Ἐρωτᾷ δὲ βεζύρης τὸν ἅγιον, ὅστις ἀποκρίνεται τὰ αὐτά, καθὼς καὶ πρὸς τὸν κριτὴν. Ὁ βεζύρης μάλιστα, ὅταν ἔμαθεν ὅτι ἦτο ἄνθρωπος τοῦ χατζῆ Ἀβδουλά, ἔπειλε καὶ τὸν ἔκραξε, τὸν ὁποῖον καὶ ἔρωτᾷ ὅν εἶναι χριστιανός, ὁ δὲ κύριός του, εἶπεν: «τὸν γνωρίζω ἐξ ἀρχῆς, ὅτι εἶναι χριστιανός» καὶ οὕτως ὁ μακάριος Γεώργιος ἐλευθερώνεται ἀπὸ τὴν συκοφαντίαν, καὶ διὰ προσταγῆς τοῦ ἡγεμόνος γράφεται εἰς τὸν Κώδικα τοῦ Κριτῆ, ὅτι εἶναι χριστιανός.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα λοιπὸν, τὴν ἐρχομένην Κυριακὴν, ξημερώνοντας τοῦ ἁγίου Δημητρίου, ἐστεφανώθη μὲ τὴν εἰρημένην Ἑλένην, καὶ εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα τοῦ καιροῦ ἔφυγεν ὁ Ἐμὴν πασσᾶς καὶ ὁ ἅγιος μὲ τὸν αὐθέντην τοῦ Ἀβδουλά καὶ ἐπῆγαν εἰς τὴν Προῦσσαν. Ἐπειτα ὁ κύριός του τὸν ἄφησε καὶ ἦλθεν εἰς τὰ Ἰωάννινα, τὸ φθινόπωρον, ἐκάθισέ τινες ἡμέρας, καὶ προσεκολληθῆ ἱπποκόμος μὲ τὸν Μουτεσελήμη Φιλιάδων, ἀπεσταλμένον ἀπὸ τὸν νέον ἡγεμόνα Ἰωαννίνων Μουσταφᾶν πασσᾶν. Ἀφοῦ ἔμεινε λοιπὸν μῆνας τρεῖς εἰς Φιλιάδας, ἦλθεν ὁμοῦ μὲ τὸν Μουτεσελήμην, τὸν κύριόν του, κατὰ τὰ τέλη τοῦ Δεκεμβρίου μηνός, ἡμέρα Τετάρτη, εἰς Ἰωάννινα, ὅπου, οὔσα ἡ σύζυγός του ἔγγυος ἐγέννησεν υἱὸν ξημερόνοντας τὴν Πέμπτην· τότε, ἀναχωρῶν ὁ κύριός του, ἐκέλευσε νὰ πάρῃ καὶ τὸν ἅγιον μεθ' ἑαυτοῦ· ὁ δὲ ἅγιος τοῦ εἶπεν «ἐγὼ κατὰ τὸν παρὸν δὲν ἔρχομαι», καὶ οὕτως ἔμεινε. Κατὰ δὲ τὰς ἑπτὰ τοῦ Ἰανουαρίου μηνός ἐβάπτισε τὸν υἱὸν του, καὶ ἐχάρη ὁ εὐλογημένος, ὅτι ἠξιώθη νὰ γείνη πατήρ, (φαίνεται ὅτι κατ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας τοῦ ἔπλεκεν ὁ Οὐράνιος Πατήρ τὸν ἀμάραντον στέφανον τῆς δόξης τοῦ μαρτυρίου. Ἐπειτα ἀφ' οὗ παρῆλθον αὐταὶ αἱ ἡμέραι, τὴν Τρίτην πρωτὶ ἐδόθη εἰς ἓνα ὕπνον τόσον βαθύν, ὥστε δὲν ἐξύπνησεν ὅλην τὴν ἡμέραν, καὶ πολλάκις τὸν ἐκίνουν καὶ παντελῶς δὲν ἐννόει) τέλος πρὸς τὸν δεῖπνον, ἠγέρθη καὶ ἄρχησε νὰ φάγῃ· καθὼς λοιπὸν κατὰ τὴν συνήθειαν ὅταν τρώγωμεν λέγομεν: «Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ» (1) αὐτὸς εἶπε «δόξα σοι ὁ Θεός». Ἐρωτᾷ τότε εἰς τῶν συγγενῶν του αὐτόν. «διατί εἶπεν οὕτως;» αὐτὸς τοῦ λέγει: «ὦ καυμένε, δὲν λέγετε πάλι καλά, ὅπου γνωρίζω καὶ τόσον».

(1) Τοιαύτη συνήθεια, φαίνεται, ὑπάρχει εἰς τοὺς χριστιανούς τῶν Ἰωαννίνων.

Ἀφοῦ δ' ἐξημέρωσε ἡ Τετάρτη ζητεῖ τὰ καλά του ἐνδύματα· τὰ ἔδωσαν, καὶ ἐνεδύθη, καὶ οὕτως ἔκαμε νὰ ἀναχωρήσῃ ἐπὶ προφάσει νὰ εὗρῃ ἐργασίαν τινά· ἀναχωρῶν λοιπὸν ἕως τὴν Θύραν, ἐπιστρέφει καὶ θεωρεῖ μὲ ἔκστασιν μεγάλην τὸν υἱὸν του, τὴν σύζυγον του καὶ τοὺς ἄλλους συγγενεῖς του. Αὐτοὶ βλέποντες ἐν τοιοῦτον πρᾶγμα ἀποροῦν καὶ λέγουν, «τί μᾶς θεωρεῖς οὕτως;» καὶ αὐτὸς τοὺς λέγει, «τί σᾶς πειράζει» (καὶ αὐτὸ τὸ ἔκαμε δῖς). Ἐπειτα ἀνεχώρησε καὶ ἐπῆγαν κατ' εὐθείαν εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ διερχόμενος ἀπὸ τὴν ἀγορὰν τοῦ πλάτανου ὀλίγον κάτωθεν, ἰδοὺ ἐκεῖνος ὁ τρισκατάρατος Χόντζας, ὁ ὁποῖος ἔτυχε νὰ εἶναι μὲ τὸν κριτὴν Μπουλούκμπαση, κατ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν, καὶ παρευθὺς τὸν συλλαμβάνει, καθὼς καὶ πρὸ τοσούτου χρόνου πρότερον, καὶ τοῦ λέγει, «ἕως πότε γελᾷς μὲ τὴν πίστιν; ἢ Τοῦρκος ἢ Χριστιανός!» Ὁ Ἅγιος ἐδειλίασεν ὡς ἄνθρωπος, καὶ τρόπον τινὰ ἐπαρκεῖται ἐκεῖνον νὰ τὸν ἀφήσῃ, τυχαίως δὲ διήρχετο καὶ ὁ ἀδελφὸς τῆς γυναίκος του Ἀλέξιος, ὁ ὁποῖος προσεπάθει νὰ τὸν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ συκοφάντου· ἐν τῷ μεταξύ ὅμως βλέποντες τὸν θόρουβον ἦλθον καὶ ἄλλοι πολλοὶ Ἀγαρηνοί, συνηθροίσθησαν δὲ καὶ πλῆθος χριστιανῶν θεωρούντων, καὶ μάλιστα δύο τῶν προεστώτων τῆς κωμοπόλεως Κονίτζης, Γεώργιος Διαμάντη, καὶ Ἀδάμος ἐκ Σπάδων, ἄνθρωποι καλῶτατοι, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους καὶ ἐπληροφορήθη ἐγὼ (λέγει ὁ συγγραφεὺς) τὰ περὶ αὐτὴν τὴν ἐποχὴν συμβάντα.

Ἀπέναντι λοιπὸν τοῦ τόπου ὅπου ἔγεινε ἡ σύλληψις τοῦ ἁγίου, ἦτον ἡ κατοικία τοῦ Νταοῦτ, πασσᾶ τῶν τακτικῶν· οὗτος οὖν βλέπων τὴν σύγχυσιν ταύτην, ἀπέστειλεν ἀνθρώπους του καὶ ἔφερεν ἔμπροσθέν του τοὺς Τοῦρκους καὶ τὸν Ἅγιον. Ἐρωτᾷ τὶ συμβαίνει, καὶ παρὰ τῶν συκοφαντούντων ἀκούει νὰ λέγωσι ὅτι οὗτος ὁ ἄνθρωπος ἦτο τοῦρκος καὶ τὸν ἠξέυρομεν ὅλοι μας· τώρα δὲ ὡς ἐγύρισσε, καὶ ἔγεινε χριστιανός, ἐπειδὴ βαστᾷ εἰς τὸ φέσι του τὸ σημεῖον, τὸ ὁποῖον βαστοῦσιν οἱ χριστιανοί. (1) Ἐρωτᾷται τότε ὁ Ἅγιος καὶ ἀποκρίνεται θαρραλέως λέγων, «χριστιανός ἐγεννήθην, χριστιανός εἶμαι, καὶ χριστιανός ἀποθνήσκω». Ὁ δὲ ἀρχιστράτηγος τοῦ τακτικοῦ ἐσκέπτετο ἐπὶ τοῦτο. Ὁ Καπὴ Μπουλούκμπα-

(1) Αὐτὸ τὸ σημεῖον τὸ βαστοῦσαν ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ κατὰ διαταγὴν τοῦ πρὸ καιροῦ Ἰμὴν πασσᾶ, ὡς βδέλλα μαῦρον ροῦχον.

σης δὲ ἂν παρών, ὡς προεῖπον, δένει εἰς τὰς χεῖράς του τὸν ἅγιον, με ἕνα ἄνθρωπόν του, καὶ παραλαμβάνων αὐτὸν τὸν ἐπῆγεν εἰς τὸν μιὰρὸν Μερχεμέν. Ὁ Κατῆς τὸν ἐγνώρισεν ἀπὸ τὴν πρώ-την συκοφαντίαν καὶ τοῦ λέγει τουρκιστί· «χριστιανὸς εἶσαι σὺ;» καὶ ὁ ἅγιος· «ναί». Τοῦ λέγει πάλιν ὁ κριτῆς «ἕνα καιρὸν ἦσο χριστιανός, τόρα ὅμως εἶσαι τοῦρκος;» ὄχι, ὄχι, λέγει ὁ ἅγιος· «Χριστιανὸς εἶμαι, καθὼς καὶ σὺ ὁ ἴδιος τὸ μαρτυρεῖς, καὶ με ἔχεις ἀπὸ τὸ παρελθὸν ἔτος εἰς τὸν Κώδηκά σου» τοῦ λέγει ὁ κριτῆς· «τότε ἦτο ἕνας μάρτυς, μὰ τόρα μαρτυροῦν πολ-λοί, ὅτι εἶσαι τοῦρκος, καὶ κατὰ τὴν μαρτυρίαν αὐτῶν, πρέπε! δύο πράγματα νὰ κάμης, ἢ νὰ γένης Τοῦρκος, ἢ νὰ θανατωθῆς»· ὁ δὲ ἅγιος τοῦ εἶπε· «ὄ, τι θέλεις κάμε». Εἰς αὐτὴν δὲ τὴν πε-ριστάσιν ἔτυχε νὰ ἦναι ἕνας κακόγηρος ἀρησιχριστος, ἑβδομή-κοντα ἑτῶν ἡλικίαν ἔχων, ὁ ὁποῖος εἰς τοιαύτην ἡλικίαν εἶχε τουρκεύσει ἀπὸ κουφότητα τῆς γνώμης του· αὐτὸς ὁ μιὰρὸς τυ-χὼν ἐκεῖ, καὶ βλέπων τὸν ἅγιον, ἤρχισε νὰ τοῦ λέγη· «Βρὲ ἐγὼ εἶχον ἑβδομήκοντα ἔτη εἰς αὐτὴν τὴν πίστιν καὶ τὴν ἄφησα καὶ ἔγεινα μουσουλμάνος». Ὁ δὲ ἅγιος βλέπων τοῦτον τὸν νέον ἕως φόρον καὶ μηδὲν φοβηθεῖς, ὅπου ἦτο ὡς πρόβατον ἐν μέσῳ τῶν λύκων, ἀλλὰ ζήλου θεοῦ πλησθεῖς, καὶ δυναμωθεῖς τρόπον τινὰ ἐκ τῆς ἄνωθεν προμηθείας, λέγει πρὸς τὸν κακόγηρον· «ὦ μιὰρέ, ἀφίνω αὐτοὺς τοὺς ἀναισχύντους, καὶ λέγω εἰς σέ· «ὅσον διὰ τὴν πίστιν μου γνωρίζω, ὅτι εἶναι λαμπροτέρα τοῦ ἡλίου τοῦτο δὲ λέγω μόνον τρισάθλιε, με ποίαν συνείδησιν ἐχωρίσθης ἀπὸ τὴν οἰκογένειάν σου, ὅπου σὺ ἔχεις τρεῖς υἱοὺς καὶ τὸν με-γαλειότερον ἱερέα, λοιπὸν δὲν σὲ ἐπόνεσεν ἡ ψυχὴ νὰ τοὺς ἀποχο-ρισθῆς, ἀναιδῆ κακόγηρε;» Ὁ γενναϊότητος ἀθλη-τικῆς! ὦ ἀνδρεία μαρτυρικῆ; ὦ σπουδὴ καὶ προθυμία, οὐρανίων ἐπαίνων ἀξία! (Κατὰ σύμπτωσιν ἔτυχε τότε νὰ ἦναι γραμματεὺς τοῦ Κατῆ Γεώρ-γιός τις ἀνεπίδὸς τοῦ Οἰκονόμου ἀπὸ τὰ Δολιανά, ὁ ὁποῖος μᾶς τὸ ἐδιηγῆθη).

Κατόπιν τούτων οἱ Τοῦρκοι παρατηροῦν ἂν εἶναι περιτετημέ-νος καὶ οὐδὲν σημεῖον εὖρον. Ἄγεται λοιπὸν ὡς πρόβατον τοῦ Χρι-στοῦ, ἀπὸ τὸν κριτῆν εἰς τὸν πασᾶν, ἐρωτᾶται καὶ ἐκεῖ, καὶ ἀποκρίνεται τὰ ἴδια. Ἐν τούτοις φυλακίζεται, καὶ ἐκεῖ κατὰ σύμπτωσιν εὗρε καὶ ἄλλους πολλοὺς χριστιανούς, καὶ μάλι-

στα δύο Βουρμπιανίτας, Χαράλαμπον καὶ Γεώργιον, οἱ ὁποῖο βλέποντες τὸν ἠρώτησαν, διὰ ποίαν αἰτίαν ἐφυλακίσθη; καὶ ὁ ἅγιος τοὺς ἐδιηγῆθη τὴν ἱστορίαν. Αὐτοὶ ὅμως βλέποντες τὸν ὀλι-γόλογον ἐκ φύσεως καὶ διότι ἐπρόκειτο περὶ ζητήματος πίστεως, φοβούμενοι μὴ τυχὸν λιποψυχήσῃ καὶ ἀρηνηθῆ τὸν Χριστόν, ἄρχισαν νὰ τὸν ἐνθουσιάζουν πρὸς τὸ μαρτύριον, με λόγους πα-ραινετικούς. Ἐημερώνοντας δὲ ἡ Πέμπτη, ἄγουσι πάλιν τὸν ἅγιον εἰς τὸν Κατῆν, ὁ ὁποῖος τὸν παρεκίνει με τοὺς παρακαθημένους του εἰς τὸ νὰ γένῃ Τοῦρκος, ὁ ἅγιος ὅμως ἕνα λόγον ἔλεγε «Χρι-στιανὸς ἀποθνήσκω». Ἄγεται οὖν εἰς τὸ δεσμωτήριον, καὶ βά-νουν τοὺς πόδας του εἰς τὸ ξύλον, καὶ εἰς τὸ στήθος του μίαν πλάκα ἄρκετὰ μεγάλη, αὐτὸς ὅμως ἐκοιμήθη τόσον ἑλαφρῶς καὶ γλυκά, ὥστε δὲν ἠσθάνθη τελείως τίποτε, ἀλλ' ὡς νὰ ἦτο εἰς παπλώματα. Καὶ ἐξυπνήσας τὸν ἠρώτησαν οἱ ἄλλοι· «ἀδελφέ, πῶς ἐπέρασες τὴν νύκτα; ἡμεῖς ἐφοβήθημεν μὴ ἀποθάνῃς ἀπὸ τὸ βάρος τῆς πέτρας». Ὁ δὲ ἅγιος τοὺς εἶπεν· «Ἐγὼ δὲν αἰσθάν-θην τινὰ πόνον, ἀλλὰ νὰ σᾶς διηγηθῶ καὶ μίαν ὀπτασίαν, ὅπου εἶδον. Εἰς νέος ἀσπροφορεμένος ἦλθε καὶ μοῦ εἶπε τουρκιστί. «Μ π ἐν σε λά μ σε νὶ βε ρί ο ρ ο υ μ. Δ ἡ λ: Χα ἰ ρ ε. Μ ἡ φ ο β ᾶ σ α ι, Γ ε ὠ ρ γ ι ε».

Ἐπέρασεν οὕτως ἐν τῇ φυλακῇ καὶ ἡ Παρασκευὴ καί, ἀφοῦ ἐξημέρωσε τὸ Σάββατον, ἄγεται πάλιν ἐκ τρίτου εἰς τὸν κριτῆν, διὰ νὰ κηρύξῃ καὶ ἐκ τρίτου τὴν Ἁγίαν Τοιάδα. Καὶ ὁ κριτῆς· Αἰ, τοῦ λέγει, τί λέγεις; ἦλθεν ἡ ὥρα νὰ θανατωθῆς, θά σὲ κάμω ἱλιάμι (ἀπόφασιν). Ὁ ἅγιος μηδὲν φοβηθεῖς, θαρσαλέως ἀπήν-τησε πρὸς αὐτόν, «ὄ, τι θέλεις κάμε, δὲν σὲ φοβοῦμαι παντελῶς, ὄχι μίαν ἀπόφασιν, ἀλλ' ἑκατόν».

Βλέπων μίαν τοιαύτην γενναϊότητα ὁ κριτῆς, ἐβουλήθη νὰ τὸν ἀπολύσῃ, ὅμως τὸ τρισκατάρατον, βαρβαρικώτατον καὶ δεισι-δαιμονέστατον γένος τῶν Ἰωαννιτῶν Τοῦρκων, ἐκραζον νὰ χαλα-σθῆ ὁ ἕβριστής τοῦ Μωαμεθανισμοῦ, καὶ μᾶλλον πρὸς τοῦτο ἐσυνήργησεν ἡ μαιφόνος, μισάνθρωπος καὶ μαρτωτῆ ψυχὴ τοῦ Σιῆχ Ἀλῆ (εμβληᾶ, δηλ. γὰ διδάσκαλον εἶχον πάντες οἱ Ὀθωμανοὶ αὐτὸν) διὰ νὰ θανατωθῆ. Ὁ ὁποῖος μετὰ τῶν περὶ αὐτὸν ἐπαρουσιάσθη δις πρὸς τὸν βεζύρη καὶ τὸν ἐπαρακίνει εἰς φόνον κατὰ τοῦ ἁγίου. Ὁ βεζύρης διὰ τὸ θρησκευτικὸν σέβας ἐσυγκατένευσε· οὗτος λοιπὸν τοὺς ἔδωκε

τὴν ἀπόφασιν, καὶ λαβόντες τὸν Ἅγιον τὸν ἔφεραν εἰς τὴν φυλακὴν (λέγουσί τινες, ὅτι αὐτὴν τὴν ὥραν, κατὰ τὴν ὁποίαν τοῖς ἔδωκε τὴν ἀπόφασιν, ἔγινε μία ὑπερβολικὴ ἀστραπή, καὶ συγχρόνως εἰς κρότος τρομερός, καὶ ἀναβρασμός τῆς λίμνης, ὥστε ἐξέστησαν οἱ ἄνθρωποι· τοῦτο ὁ καθεὶς ὅπως θέλει ἄς τὸ στοχασθῆ). Ὑπὲρ τοῦ ἁγίου ὑπερεμάχησαν ὄχι ὀλίγον οἱ πανιερώτατοι: ὁ ἅγιος Ἰωαννῖνων Ἰωακείμ ὁ Χίος, ὁ ἅγιος Ἄρτης Νεόφυτος, καὶ ὁ ἅγιος Γρεβενῶν μὲ τοὺς προύχοντας τῆς πόλεως καὶ συγγενεῖς του, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθησαν τίποτε καὶ τέλος παρουσιάσθησαν οἱ δύο, ὅ τε Γρεβενῶν καὶ ὁ Ἄρτης, εἰς τὸν βεζύργην, διὰ νὰ τὸν ἐλευθερώσουν, ὁ ὁποῖος τοὺς ἀπεκρίθη, ὅτι τὸ πρᾶγμα εἶναι τοῦ Κατῆ, καὶ δὲν δύναται αὐτὸς νὰ τὸ ἀναιρέσῃ.

Δὲν ἔλειπον ὅμως οἱ ἅγιοι οὗτοι Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ λοιποὶ χριστιανοὶ ἀπὸ τὸ νὰ στέλλουν ἀνθρώπους εἰς τὴν φυλακὴν νὰ παρακινῶσι τὸν Ἅγιον εἰς τὸ μαρτύριον, καὶ μᾶλλον οἱ εἰρημένοι Χαραλάμπης καὶ Γεώργιος, δὲν ἔλειπον ἀπὸ τοῦ νὰ τὸν νουθετῶσιν, αὐτὸς ὅμως τοὺς ἔλεγε· μὴ πτοεῖσθε, ἐγὼ θὰ μαρτυρήσω διὰ τὸν Χριστὸν μου προθυμώτατα. Ἦτο ὅμως ὁ εὐλογημένος τόσον ἡσυχος, καθὼς αὐτοὶ μᾶς ἔλεγον, καὶ μάλιστα ἡ γυνὴ του, ὅσον οὐδεὶς ἄλλος· διότι ὅσας ἡμέρας ἐκάθησεν εἰς τὴν φυλακὴν, ἐπήγαινον ἐν τῇ μεταξὺ ἐκείνοι οἱ κατάρτατοι καὶ τὸν ἐπαρακίνοῦν λέγοντάς του νὰ γίνῃ Τοῦρκος, ὁ δὲ ἅγιος ἄλλο δὲν τοὺς ἔλεγε, εἰμὴ μόνον: Χριστιανὸς εἶμαι. Οἱ ἄλλοι ὅμως οἱ ἐν τῇ φυλακῇ τὸν ἐπαρακίνοῦσαν νὰ τοὺς ἐπιπλήτῃ, καὶ αὐτὸς τοὺς ἔλεγεν: « Τώρα θὰ τσακίζω τὸ κεφάλι μου νὰ φωνάζω; Ἐγὼ τοὺς εἶπον: χριστιανὸς εἶμαι». Ἀλλὰ καὶ ὁ ἐπάρατος δεσμοφύλαξ δὲν ἀπέλειπε νὰ τὸν ἐναγλῆ πάντοτε, λέγων εἰς αὐτόν: «μπρὲ Γεώργιε, γενοῦ Τοῦρκος τώρα, διὰ νὰ γλυτώσῃς τὸν θάνατον καὶ ἔπειτα πηγαίνεις εἰς τὴν Ἑλλάδα ἢ ἀλλαχοῦ, καὶ γίνεσαι πάλιν χριστιανός.» Ὁ δὲ ἅγιος, στοχαζόμενος τὰ ψυχοφθόρα του λόγια, τοῦ ἔλεγεν μὲ τὴν φρουρικὴν του ἀπλότητα: «ἐγὼ χριστιανὸς ἀποθνήσκω».

Τὶ τὸ μετὰ ταῦτα; Ἐημερώνει ἡ δευτέρα τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου, δεκάτη ἐβδόμη Ἰανουαρίου, κατὰ τὰ χαράματα καὶ ἰδοὺ ἔρχονται πέντε δῆμιοι. Οἱ ἄλλοι φυλακισμένοι, ἐπειδὴ καὶ ἐκεῖνοι ἦσαν διὰ κεφαλικὴν ποινὴν ἐφοβήθησαν καὶ ἤρχισαν νὰ προσεύχωνται, ὡς ἠδύναντο, ὁ δὲ ἅγιος ἐκάθητο εἰς τὴν φωτιάν, ἔχων τὰς χεῖράς του εἰς τὸ πρόσωπον. Κατὰ σύμπτωσιν ὅμως δὲν ἔτυ-

χεν ἐκεῖ ὁ δεσμοφύλαξ, καὶ ὁ μνησθεὶς Χαραλάμπης βλέπει ἕνα νέον, Τασοῦλαν ὀνόματι, τοῦ κάμνει νεῦμα, διὰ τί ἦλθον οἱ δῆμιοι· αὐτὸν τοῦ λέγει: διὰ τὸν Γεώργιον. Τότε αὐτοὶ λέγουν εἰς τὸν Μάρτυρα μυστικῶς: «μὴ φοβηθῆς, ἀλλὰ ἀνδρῖζου, ὀλίγος εἶναι ὁ πόνος, καὶ ἔπειτα χαίρεσαι εἰς αἰῶνα αἰῶνος». Ἀκούσας δὲ ὁ ἅγιος τὴν ἀπόφασιν τοῦ θανάτου, ἐχάρη ὑπερβολικὰ δοξάζων τὸν Θεόν, ὅπου τὸν ἤξιώσε νὰ ἀποθάνῃ διὰ τὸ ὄνομά Του τὸ Ἅγιον, καὶ πάλιν τοῦ λέγουν οἱ εἰρημένοι: «αὐτοὶ θὰ μεταχειρισθῶσι παντοίους τρόπους νὰ σοῦ πάρουν λόγον, λοιπὸν πρόσεχε καλὰ μὴ γελασθῆς».

Ἐνῶ δ' ἔλεγον ταῦτα, ἤνοιξεν ὁ δεσμοφύλαξ καὶ λέγει τοῦ ἁγίου, ἐγέρθητι, καὶ ἠγέρθη χαρῶμενος. Τότε ὁ δεσμοφύλαξ ἄρχισε νὰ τὸν δένη κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν καταδίκων, ὁ δὲ ἅγιος ἔβανε τὰς κορδέλαις του, καὶ κατὰ σύμπτωσιν δὲν ἔμβαινε τὸ δεξιόν, ὅθεν ὁ ἅγιος ἐπαρεκάλεσε νὰ τοῦ λύσῃ ὀλίγον τὴν χεῖρα, καὶ τοιουτοτρόπως τὸ ἔβαλεν λέγων: «ντὲ σατανᾶ».

Ἀφοῦ δ' ἔδωκεν εἰς τοὺς ἐν τῇ φυλακῇ τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν, τὸν ἐκίνησαν διὰ τὴν σφαγὴν, ἔτρεχεν ὅμως μὲ τόσῃ προθυμίαν, ὡς ἡ διψῶσα ἔλαφος ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων (κατὰ τὸν θεῖον Δαβὶδ). Λέγουσιν εἰς αὐτὸν οἱ δῆμιοι: θὰ σὲ κρεμάσωμεν ὁ δὲ ἐξουθενῶν αὐτοὺς καὶ μυκτηρίζων τοὺς ἀπεκρίθη μὲ γενναϊότητα «ὅ,τι θέλετε κάμετε, καλλίτερον μίαν ὥραν προτίηρα». Θαῦμα μέγα ἦτο εἰς τοὺς ὁρῶντας τὸν ἅγιον· διότι ἔτρεχε μὲ τόσῃ προθυμίαν πλησίον εἰς τοὺς δημίους καὶ ἀγαλλίαςιν, ὥστε ἐφαίνετο, ὅτι πετᾶ εἰς τὸν ἀέρα, καὶ τὸ πρόσωπόν του ἐφαίνετο φαιδρόν, καὶ χαριέστατον, ὅλον ἐξαστρίπτον ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς τῆς ψυχῆς του. Οὕτως ἔφερον αὐτὸν εἰς τόπον λεγόμενον Κουρμανιό· ἐκεῖ πάλιν τὸν ἐρωτοῦν. Τί εἶσαι σύ; «Χριστιανός, εἶπεν ὁ ἅγιος, προσκυνῶ τὸν Χριστὸν μου, καὶ τὴν Δέσποινά μου Θεοτόκον», καὶ λέγοντας αὐτά, παρεκάλεσε τοὺς δημίους νὰ τοῦ λύσουν τὰς χεῖρας, καὶ λύσαντές τας ἔκαμε τὸν σταυρόν του, καὶ ἔκραξε πρὸς τοὺς χριστιανούς: «συγχωρήσατέ μοι, ἀδελφοί, καὶ ὁ Θεὸς συγχωρήσει σας», καὶ λέγοντος ταῦτα τοῦ ἔβαλαν τὸν βρόχον, καὶ οὕτω παρέδωκεν τὸ πνεῦμα!

Καὶ λοιπὸν ἐτελείωσεν ὁ γενναϊότατος, ὢν εἰς ἡλικίαν τριάκοντα ἑτῶν. Λοιπὸν κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν Ἀγαρηνῶν, ἐστάθη τρεῖς ἡμέρας τὸ ἅγιόν του λείψανον εἰς τὴν ἀγχόνην, καθ' ἑσπέραν δὲ ἔβλεπον οἱ φύλακες φῶς οὐράνιον, καὶ ἔλεγον κατὰ τὴν γλῶσσάν

των, «μπάκ, μπάκ, μπου σαϊτάνλαρί.» (Δηλαδή: Αὐτοὶ οἱ δαίμονες ἰδέτε τί κάνουν!). Ὅθεν τὴν ἄλλην ἡμέραν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι τὸ ἐδιηγήθησαν καὶ τοῦ ἀνθυπάτου*. Ἀφοῦ παρήλθον λοιπὸν αἱ τρεῖς ἡμέραι, διὰ παρακλήσεως τῶν ἱπποκόμων καὶ ἄλλων πρὸς τὸν βεζύρη, ἐδόθη ἄδεια, καὶ ἔλαβον τὸ ἅγιον τοῦ Μάρτυρος λείψανον ἕνας εὐταξίας καὶ τινες χριστιανοί, καὶ τὸ ἐπροσέφερον εἰς τὸν Μητροπολίτην, εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου, εἰς τὴν ὁποίαν ἦσαν ἐπὶ ταυτοῦ συνηγμένοι ὅλοι οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ τὸ πλῆθος τῶν χριστιανῶν τῶν Ἰωαννίνων. Οἱ χριστιανοὶ παραλαβόντες αὐτὸ μὲ χαρὰν καὶ σεβασμὸν, κα μὲ ὄλην τὴν χριστιανικὴν παρατάξιν, μὲ δάκρυα ἀφ' ἐνός, καὶ μὲ εὐφροσύνην ἀφ' ἑτέρου διὰ τὴν δόξαν τῆς ἀμωμήτου πίστεώς μας καὶ διὰ τὴν κατασχύνην τῶν Ἀγαρηνῶν, μετὰ ψαλμοδιῶν λαμπρῶν καὶ πλήρεις ζήλου, ἐνεταφίασαν τὸ ἅγιον λείψανον, κατὰ τὸ ἀριστερὸν μέρος τῆς ἐκκλησίας, πλησίον τῆς πύλης τοῦ Ἁγίου Βήματος, χριστιανικῶς καὶ μεγαλοπρεπῶς.

Ὅσοι δὲ τῶν χριστιανῶν ἐπῆραν ἀπὸ τὸ σχοινίον μέρος καὶ ἐκ τοῦ πανίου τοῦ φορέματός του εἶδον μεγάλας ἰστρίας, καὶ ὅσοι πιρομοίως ἔδραμον εἰς τὸν τάφον τοῦ ἁγίου: ἀλλήλων ἐδόθη ἡ φωνή, χαλῶν ἢ εὐθυδρομία, καὶ ἐκείνης τῆς ξηραμένης χειρὸς τῆς γυναϊκὸς ἡ τελεία ὑγιὴς ἀνόρθωσις καὶ πολλῶν ἄλλων ἰαματήριον γέγονεν ἢ προσέγγισις. Εἰς πολλοὺς δ' ἐφάνη κατ' ὄναρ, καθὼς καὶ εἰς τὴν σύζυγόν του, εἰς τὴν ὁποίαν ἐνοχλομένην, ἐφάνη λέγων εἰς αὐτήν: «μὴ φοβεῖσαι, ἐγὼ σὲ ἐπισκέπτομαι πάντοτε». Ὅθεν διεχύθη ἡ φήμη τῶν θαυμάτων του πανταχοῦ, ἔτρεξαν ἄπειρα πλῆθη ἀσθενῶν καὶ τρέχουν, οἷτινες κατὰ τὴν πίστιν αὐτῶν λαμβάνουσιν τὴν ὑγίαν των. Ἰερομόναχος δὲ τις φιλομάρτυς ἀκούσας τὰ περὶ τοῦ ἁγίου ζήλω θεῖω κινούμενος, ἔστειλεν εἰς Ἰωάννινα καὶ τοῦ ἐστόρησαν τὴν εἰκόνα του μὲ ὅλα τὰ περιάσημα, καὶ χάριν εὐλαβείας, λαμβάνουσιν αὐτὴν πολλοὶ τῶν ἀσθενῶν, εἰς ἴασιν ψυχικὴν καὶ σωματικὴν· φυλάττει δὲ αὐτὴν ὁ φιλομάρτυς οὗτος ὡς μέγα θησαυρὸν καὶ καύχημα.

* Κατὰ τὴν κοινήν ἐν Ἰωαννίνοις καὶ Ἠπειρῷ φήμην καὶ μαρτυρίαν καὶ αὐτοὶ οἱ Ἠπειρώται Μουσουλμάνοι ἐτίμων σφόδρα τὸν μάρτυρα καὶ φυλακτὰ ἐκ τῶν ἱερῶν ἐνδουμάτων του, μεθ' ὧν ἐμάρτύρησε, διατηροῦσι καὶ συχνὰ ἐπικαλοῦνται τὴν βοήθειαν Αὐτοῦ.

Ἄς δοξάσωμεν καὶ ἡμεῖς, ἀδελφοί, τὸν Θεόν, ὅπου μᾶς ἠξίωσεν νὰ ἴδωμεν ἰδίως ἡμῶν ὀφθαλμοῖς τὴν γενναιότητα τῶν ἀπ' αἰῶνος ἁγίων μαρτύρων σωζομένην καὶ νῦν εἰς τὰς ἡμέρας μας. Ἄς δοξάσωμεν τὸν Θεόν, λέγω, διότι ὁ θάνατος τοῦ ἁγίου νεομάρτυρος ἔγινεν ἀνάστασις τῶν πιστῶν καὶ πτώσις τῶν ἀπίστων· τῶν δὲ ἰοβόλων γλωσσαλούντων κατὰ τῆς ἁγίας ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως μεγάλη κατασχύνη. Οὐ ταῖς πολλαῖς πρεσβείαις καὶ πάντων τῶν ἁγίων ἀξιωθείμεν καὶ ἡμεῖς τῆς τῶν οὐρανῶν βασιλείας καὶ τῆς ἀθανάτου μακαριότητος. Ἀμήν.

ΤΕΛΟΣ

ΚΑΙ ΤΩΙ ΕΝ ΤΡΙΑΔΙ ΘΕΩ, ΔΟΞΑ

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- **Μαρτύριον τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Γεωργίου τοῦ Νέου**, ἐκ κόμης Τσούρχλη, Ἐπαρχίας Γρεβενῶν τῶν Ἰωαννίνων, κατὰ τὸ ἔτος 1838. Ἐκδοσις Σκιαθοῦ Στεφ. Κωνσταντ. 1856 (ἀπόκειται ἐν τῇ ἰδιωτ. βιβλιοθήκῃ Εὐλογίου Κουρίλλα. Πρβλε: *Ἡπειρωτ. Χρονικά* ἔτος 1928, τεῦχος α' καὶ β', σελ. 76).
- **Νέον Μαρτυρολόγιον**. ἔκδοσις Β', Ἀθῆναι 1856, σελ. 281—286.
- **Μέγας Συναξαριστής**, ἔκδοσις Δουκάκη. Ἀθῆναι 1880. Μὴν Μάρτιος (Παράρτημα) σελ. 794—501.
- **Ἀκολουθία τοῦ ἁγίου Νεομάρτυρος Γεωργίου**, τοῦ ἐκ τῆς κόμης Τσούρχλη κλπ. ἔκδοσις Ἄνδρ. Πάσχα. Ἀθῆναι 1910.
- **Ἀραβανιοῦ: Χρονογραφία**, τόμ. Β', σελ. 229—230, ἐνθα περὶ τῆς πατρίδος τοῦ Νεομάρτυρος.
- **Σπ. Δάμπρου: Νέος Ἑλληνομνήμων** τόμ. ια', σελ. 53, ἐνθα περὶ τοῦ παρεκκλησίου καὶ τοῦ τάφου τοῦ Νεομάρτυρος.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ Μ. Ι. ΣΑΛΙΒΕΡΟΥΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΑΜΑΡΤΩΛΩΝ ΣΩΤΗΡΙΑ βιβλίον ὠριμώτατον συνταχθὲν ὑπὸ Ἀγαπίου μοναχοῦ Κρητῆ τοῦ ἐν Ἁγίῳ Ὄρει τοῦ ἐν Ἀθῶ ἀσκήσαντος, σχ. 8ον σελ. 384. Χρυσόδ. δρ. 60.—

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΨΙΣ ΚΑΙ ΤΑ ΑΓΙΑ ΠΑΘΗ περιέχουσα ἀκολουθίας καὶ εὐχὰς ἐκάστη χριστιανῇ προσηκούσας, καὶ τὸ μηνολόγιον τοῦ ἔτους ἐνιαυτοῦ, ἄψασαν τὴν ἀκολουθίαν τῆς Μεγ. Ἑβδομάδος καὶ τοῦ Πάσχα, μετὰ τῶν Κυριακῶν Εὐαγγελίων καὶ Ἀποστόλων τοῦ ἔτους ἐνιαυτοῦ, μετὰ Πασχάλια, μέχρι τοῦ ἔτους, 1987. Ὁμοία κατὰ πάντα πρὸς τὴν ἐγκεκριμένην ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τελευταίαν ἔκδοσιν, ἐπιμελεῖα Ν. Π. Παπαδοπούλου σελίδες 736 Χρυσόδετος τιμᾶται Δραχ. 25.—Δέρμα πανί Δραχ. 75.—

ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ κατὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ Πατριαρχείου Ἐπιμελεῖα Θ. Κουντουρά, εἰς σχῆμα μικρὸν ἐπὶ ἐκλεκτοῦ χάρτου, ἐγκεκριμένη ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Θρησκευμάτων. Χρυσόδετος Δραχ. 20.—

ΣΥΝΕΚΔΗΜΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ θησαυρὸς προσευχῶν, περιέχων τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἀκολουθίας Κυριακῶν καὶ ἑορτῶν, ἔτους ἐνιαυτοῦ, μετὰ αἰωνίου Πασχαλίου καὶ Κυριακοδρομίου, σχ. μικρὸν σελ. 975 ἐπὶ ἐκλεκτοῦ χάρτου Χρυσόδετος Δραχ. 50.—

ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ τοῦ ὑποδιακόνου καὶ Στουδίτου τοῦ Θεσσαλονικέως, μετὰ προσθήκης ἐν τῇ τέλει ἐτέρων ἐπτὰ λόγων ψυχωφελεστάτων καὶ ἐξηγήσεως τοῦ «Πάτερ ἡμῶν». Ἐκδοσις νεωτάτη ἐπιμελεῖα Ν. Π. Παπαδοπούλου ὅφ' οὗ προσετέθη καὶ σύντομος βιογραφία τοῦ συγγραφέως, ἐπὶ καλοῦ χάρτου σελ. 616 τιμ. Χρυσ. δρ. 75.—